

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 450

Het Geheim van het Kasteel Hougemont

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET GEHEIM VAN HET KASTEEL ROUGEMONT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een onderbroken automobiltoer.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Vroeg in den morgen van een verrukkelijken schoonen lentedag, reed een tamelijk groote, donkergrijs gelakte toerauto, een krachtige Rolls Royce, bestuurd door een hercules gebouwden chauffeur, in een smaakvolle en toch volstrekt niet opvallende livrei, in een kalme vaart langs een der schoone wegen in het Zuiden van Frankrijk, niet ver van de Italiaansche grens.

In de auto waren twee heeren gezeten, in praktische linnen stofjassen gekleed.

Zij verschilden tamelijk veel in leeftijd en de oudste der beide mannen kon omstreeks veertig jaar zijn, in ieder geval slechts weinige jaren ouder, want weliswaar begon zijn haar hier en daar licht grijze draden te vertoonen, die er als zilver doorliepen, maar zijn grijze oogen glansden nog van jeugdig vuur en de minste van zijn bewegingen legden getuigenis af van vlugheid en kracht.

Het fijn besneden gelaat met de klassieke trekken vertoonde een ernstige uitdrukking.

Het was volkomen gladgeschoren en licht ge-

bruind, door een langdurig verblijf in de buitenlucht.

Zijn metgezel, een half hoofd kleiner dan hij zelf, kon omstreeks tien of vijftien jaar jonger zijn en zijn vroolijk lachende, blauwe oogen en dik blond haar, gaven hem een uiterlijk, dat men meisjesachtig had kunnen noemen, als daar niet de vastberaden uitdrukking om de lippen was geweest en de krachtige vorm van de wenkbrauwen.

De oudste dezer beide mannen was John Raffles, lang gezocht door Scotland Yard, slechts zeer zelden ontdekt, enkele malen gevat en nimmer vastgehouden!

Ja, hier reed „de gladde schelm”, zoals de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, hem placht te noemen, rustig in zijn auto, aan de zijde van zijn trouwen vriend Charly Brand, als een welgesteld toerist, die volstrekt niets anders heeft te doen, dan van de eene stad naar de andere te trekken, zonder zich ooit te bekommeren om den dag van morgen.

En toch had zich nog slechts weinige dagen te voren, in de onmiddellijke nabijheid van de plek waar hij zich thans bevond, een vrij gevaarlijke comédie afgespeeld, waarin de gentleman-inbreker een hoofdrol had gespeeld en toen het scherm over deze comédie viel, had hij zich in het bezit bevonden van een zeer fraaie verzameling juweelen, van niet minder dan ongeveer dertig duizend pond sterling!

De derde man, degeen die de auto bestuurde was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die zich sedert vele jaren in zijn dienst bevond en den Grooten Onbekende met roerende trouw aanhing en zijn leven voor hem zou hebben gegeven!

Somtijds wist de brave kerel, wat Raffles voornemens was, wat hij deed, somtijds was het hem volkomen onbekend, maar wat Raffles ook mocht verrichten, het was goed gedaan in de oogen van James Henderson! Het was eenige jaren geleden toen Henderson voor het eerst door een toeval ontdekte, dat Raffles stal.

Het had hem een hevigen schok gegeven, want in den aanvang leek het hem onbegrijpelijk, onnatuurlijk, dat dezelfde man, die ieder jaar tien duizend ponden wegschonk aan instellingen van liefdadigheid en die in de armoedige wijken van Londen werd aangebeden als een heilige, dezelfde kon zijn, die met ongehoorde stoutmoedigheid, cynisch en zonder aanzien des persoons de eigendommen van anderen kon rooven.

En toch was de strijd met zijn eigen geweten slechts zeer kort geweest, de verknochtheid aan Raffles, ja, men zou beter kunnen spreken van de aanbidding van den Grooten Onbekende, won het pleit en van dat oogenblik af kon Raffles steeds op de hulp van zijn trouwen chauffeur rekenen, wien hij eenmaal onder zeer gevaarlijke omstandigheden het leven had gered.

Henderson was niet zoo verstandig als Charly Brand, hij was ongetwijfeld maar een eenvoudige knaap, maar niettemin begreep hij al spoedig de beweegredenen, welke Raffles dreven tot zijn daden, die hem buiten de maatschappij moesten stellen.

Geruimen tijd hadden Raffles en Charly gezwegen, om slechts te genieten van het heerlijke schouwspel, hetwelk zich aan hun oogen voordeed.

Toen begon Charly eindelijk:

— Jij hebt nu Henderson uit Londen laten overkomen, Edward, met je groote auto en er

is niemand, die dat zoo waardeert als ik. Maar zeg mij nu eens wat je doel is?

— Ik heb volstrekt geen doel! Ik ben voornemens mij te gedrage als de vogels in de lucht! antwoordde Raffles. Als het kan, wil ik mij eens eenige dagen voorstellen dat er geen onrechtvaardigheid heerscht over de wereld, geen haat en tweedracht, geen schreeuwende ongelijkheid, geen onderdrukking en geen armoede.

Het zal niet zoo gemakkelijk zijn, dat weet ik wel, want zelfs hier in deze verrukkelijke streken, hebben wij bedelaars, dronkaards, werklozen, kortom al diegenen aangetroffen, die de maatschappij nog altijd stempelen tot wat zij is, een meer dan gebrekkige instelling, waaraan nog zeer veel hapert en die verre van volmaakt is.

Terwijl de beide vrienden nog geruimen tijd doorspraken over het lievelingsdenkbeeld van Raffles, een samenleving te stichten, waarin gebrek een volkomen onbekend begrip zou zijn en waarin de menschen zouden trachten, elkan- der wat beter te begrijpen en te steunen, gleed de auto in niet al te snelle vaart over den prachtige breeden weg, die van Nice naar Cannes voert. Deze weg volgt bijna overal de spoorlijn welke de beroemde plaatsen aan de Cote d'Azur met elkander verbindt. Monaco, Ville France, Antibes, Cannes, Nice en de andere bekoorlijke plekken, die deze streek stempelen tot een waar lustoord.

Maar Raffles was niet voornemens hier stil te houden, in dit gebied, waar het mondaine leven thans reeds hoogtij vierde. Hij gaf Henderson bevel verder te rijden en de wagen reed voort.

Hij reed door het kleine stadje Frejus, aller bekoorlijkst gelegen, dicht aan de kust van de Middellandsche Zee, aan den voet van het gebergte dat Les Maures heet en dat zich uitstrekt van Toulon tot Cannes.

Nu en dan kwam de spoorlijn weder te voorschijn, die maar nauwelijks plaats weet te vinden tusschen de vlakke kust, bespoeld door de kalme golven van de diep blauwe zee en de uitloopers van het gebergte.

De straatweg moest hier menige bocht maken teneinde de steile hellingen te ontgaan en telkens deed zich een nieuw panorama aan de toeristen voor, indrukwekkend door zijn schoonheid of lieflijk door zijn kalmte en rust.

Woeste klippen werden afgewisseld met welige akkers, de dennen van het gebergte maakten

hier en daar plaats voor de palmen van het lager gelegen gedeelte des lands en menigmaal zou men zich in de tropen wanen.

De Acacias stonden in bloei, de groote bladeren der palmboomen wuifden zachtjes en welfden zich over den uitstekend onderhouden straatweg, zoo breed, dat desnoods tien auto's er elkander met het grootste gemak hadden kunnen passeeren.

Het was bijna half een en tijd om aan de lunch te gaan denken, toen de auto het stadje Hyères naderde.

Hier besloot Raffles te stoppen en het verdere gedeelte van den dag in de omstreken door te brengen.

Zij leenden zich bijzonder voor een wandeling en wie van romantiek hield, kon hier zijn hart ophalen.

De oeverlijn vertoonde hier een zeer grilligen vorm en met een breede en lange, eigenaardig gevormde landtong sprong de kust ver vooruit in zee.

Hier verhieven zich de dichtbegroeide bosschen, zoo weelderig als die der keerkringen en voor een gedeelte zelfs ondoordringbaar.

De heuvels, welke men op sommige plekken gerust bergen mocht noemen, waren dicht begroeid, de bevolking was er schaarsch en leefde voornamelijk van veeteelt.

Slechts zelden verdwaalde hier een toerist, want het oord lag geheel en al buiten de geijkte toeristenwereld, met haar motorboot-wedstrijden, haar autorennen, haar fraaie costumes, juweelen, dure hotels, nacht-cabarets, five clock teas en concerten.

Hier geen golfbanen, geen tennis courts, geen hockey-terreinen, geen stands voor het schieten op duiven, niets dan de ongerepte natuur!

Raffles kende deze plek nog slechts van hooren zeggen en nu hij er eenmaal was besloot hij hier eenige dagen te vertoeven.

Hij liet de auto stilhouden voor een vrij groot restaurant, op het schilderachtige marktplein en Raffles en Charly stegen uit, terwijl Henderson de auto ging stallen in een juist tegenover het restaurant gelegen garage.

De twee vrienden hadden spoedig de groote restauratiezaal opgezocht, waar het tamelijk druk was en waar hun binnentreden wel eenig opzien baarde en zochten zich een plaats op, zoo dicht mogelijk bij een der ramen.

Wat Henderson betreft — zij wisten dat zij hem niet zouden terugzien voor hij werd ge-roepen, want de chauffeur was een vreemde snuiter, hij zou er niet aan gedacht hebben, in gezelschap van Raffles in een hotel den maaltijd te gebruiken, wanneer de omstandigheden dit niet noodzakelijk maakten en wanneer hij niets anders was dan de chauffeur van Lord William Aberdeen, onder welken naam Raffles te Londen reeds sedert eenige jaren een fraai huis in de Regentstreet bewoonde.

Het is waar, in de barre woestijn, in de steppen van Rusland, in Australië, in Alaska, had hij steeds gegeten wat zijn meester at, in diens onmiddellijke nabijheid, hij had dezelfde gevaren met hem gedeeld, dezelfde vijanden moeten bestrijden, maar nauwelijks hadden zij de bewoonde wereld met haar beschaving weder bereikt, of Henderson werd de bescheiden, zich op een afstand houdende chauffeur, die alleen maar verscheen op het oogenblik, dat men zijn diensten noodig had.

Raffles wist, dat de brave kerel thans ergens in de garage of anders in den kleinen tuin van het restaurant een broodje, wat vleesch en een paar hard gekookte eieren zou oppeuzelen en dat hij ook niet te bewegen zou zijn, zich bij den Grooten Onbekende en Charly Brand te voegen.

Toen de keliner het bestelde had gebracht en de geur van een voortreffelijk toebereide Irish Stew de reukzenuwen van Charly streelde, die verzot was op dit nationaal gerecht, begon hij:

— Wat zijn je plannen voor vanmiddag?

— Ik wilde de landtong eens gaan onderzoeken, waarde Charly, die zich ten Zuiden van Hyères uitstrekt! Men kan hier waarlijk wel van een onderzoekingstocht praten want de bewoners zijn er schaarsch en de huizen eveneens. Men heeft mij echter medegedeeld dat men daar nog eenige zeer fraaie oude kasteelen aantreft, waarvan er een paar zelfs uit het midden van de vijftiende eeuw moeten dateeren! Je kent mijn voorliefde voor dergelijke oude bouwwerken en ook jij zult je je tocht niet beklagen.

— Wij zullen dus niet per auto gaan?

— Neen, neen. Ten eerste wil ik nu weer eens mijn beenen gebruiken en ten tweede zijn de wegen daar minder geschikt om ze met een groote auto als de onze te bereiken. Prepareer je echter op een lange wandeling, want wij zullen wel niet terugkeeren voor het middagmaal.

— Je wilt dus hier logeeren vannacht?

— Ja, en ik zal den kellner naar een goed hotel vragen!

Een half uur later had Raffles de noodige inlichtingen gekregen en de kellner had hem, door de ruit van het groote raam heen, een hotel aangewezen, aan de andere zijde van het oude marktplein gelegen en dat zeker tot de oudste gebouwen van de stad moest behooren.

Raffles liet den kellner Henderson opzoeken en de man vond den reus met de handen op den rug, in diepe aandacht verzonken voor de kippenren achter in den tuin.

Want deze man met de kracht van een hercules bezat het hart van een kind en in zijn eigen gedeelte van den tuin, die zich achter het huis van Raffles te Londen uitstrekte, wijdde hij zich met ware hartstocht aan het fokken van kippen, konijnen en het kweken van planten en bloemen.

Aanstands begaf Henderson zich naar de restauratie en bleef op den drempel van de deur wachten.

Raffles kwam glimlachend naar hem toe en zeide:

— Je hebt zeker wel lust in een goede wandeling, Henderson?

— Die zou mij zeker goed doen, Mylord, maar ik ken hier den weg niet.

— Dat is niets, je zult ons vergezellen.

— Dan zal ik mij toch zeker moeten verkleeden?

— Waarom? Zit je die livrei niet goed naar den zin?

— Zoogoed als het maar kan, maar...

— Dan is het in orde! viel Raffles hem in de rede, ga nu mede want wij moeten eerst voor vannacht logies bespreken!

De drie mannen verlieten het restaurant en staken het marktplein over.

In het oude hotel bleken nog eenige kamers beschikbaar te zijn en de waardige hotelier was zeer verheugd, dat hij een Engelschen graaf onder zijn gasten zou tellen. Raffles liet zich inschrijven onder den naam van graaf Panhurst, reizende in gezelschap van zijn secretaris Burns, want onder den eersten naam had Henderson ook de auto moeten stallen.

De bagage, slechts bestaande uit een koffer en eenige valiezen, werd uit de auto gehaald en

naar de bestelde kamers overgebracht en de wandeling kon een aanvang nemen.

Hoewel Raffles voortreffelijk Fransch sprak, viel het hem niet zoo gemakkelijk, wijs te worden uit het zonderlinge taaltje, hetwelk de bevolking van deze Zuidelijk gelegen stad sprak, maar toch slaagde hij er in, zich den weg naar de landtong te laten wijzen.

De drie wandelaars verlieten Hyères aan de Zuidzijde en met den veerkrachtigen tred van mannen, die veel lichaamsbeweging nemen, liepen zij voort.

Het was ver in de lente en de lucht was bezwangerd met de zoete geuren van bloeiende seringen, viooltjes en Rybes.

De weg, dien zij volgden slingerde zich door een schoone vallei, links en rechts ingesloten door vrij hooge heuvels, waarvan de hellingen gedekt waren door bloeiende akkers.

Aan den horizon scheen een andere heuvelketen den uitgang van het dal af te sluiten, maar toen de mannen omstreeks een uur hadden geloopt, bemerkten zij dat de weg, dien zij gingen, een kromming maakte en als het ware tusschen twee heuvels heen gleed.

De villa's en landhuizen en ook de boerderijen waren hier nog tamelijk talrijk, maar hoe verder zij kwamen, hoe minder teeken van menschelijk leven zij bespeurden.

De dieren daarentegen schenen voortdurend in aantal toe te nemen.

In de dichte kruinen der boomen kwetterden vogels van verschillende soort, konijntjes zaten aan den zoom van het bosch en schenen heel weinig bevreesd te zijn en kleine herten snelden tusschen de boomen voort.

Want de drie wandelaars hadden het boschachtig gebied bereikt en plotseling scheen de weg te zijn opgehouden.

Zij volgden echter een gebaand pad, gingen langs een boschwachterswoning en drongen hoe langer hoe dieper in het bosch door.

Raffles had een zakcompas bij zich en voor verdwalen behoefden zij niet te vreezen, wanneer zij slechts in Zuidelijke richting bleven voortgaan.

Nu en dan moesten zij klimmen, want ook hier bleef de bodem heuvelachtig.

Op een van die heuvels verhief zich de ruïne van een oud kasteel en Raffles ging er onmiddellijk op toe en besteedde er een uur aan, den bouwval van alle kanten te bezichtigen.

Hij bewonderde de ontzaglijk dikke muren, daalde in den kelder af, langs een smalle, steenen trap, beklom een ronden hoektoren, die bijna geheel intact was gebleven en hield intusschen een van die kleine voordrachten over Middel-euwsche bouwkunst, waarnaar Charly met de grootste belangstelling placht te luisteren.

Hier werd wat gerust en daarna werd de wandeling voortgezet.

Zij gingen voorbij eenige hoeven, waar druk gewerkt werd en ook was hier en daar een landhuis zichtbaar, maar over het algemeen genomen was de streek eenzaam en toch kon men geen lieflijker plek verlangen om er te vertoeven.

Het was bijna drie uur in den middag toen de drie wandelaars eindelijk het einde van de landtong hadden bereikt.

Geruimen tijd bleven zij zwijgend en in diepe bewondering het schouwspel gadeslaan, dat zich daar aanbood.

Zij stonden op een zeer hooge klip, die tamenlijk steil naar het strand afdaalden, als men tenminste dien naam mocht geven aan de verzameling rotsen, die zich onder de klip uitstrekt.

Voor hen, door den zachten bries nauwelijks bewogen, strekte zich de Middellandsche Zee uit.

Ter rechterzijde lag, te midden van een zeer groot park, een kasteel, dat wel van zeer ouden datum moest zijn, want een gedeelte er van was reeds in puin gevallen en de eigenaar scheen er volstrekt geen moeite voor te doen of er geld voor over te hebben den bouwval te laten herstellen.

Hetzelfde kon gezegd worden van het park.

Het was zelfs voor den leek duidelijk waar te nemen, dat het in geen jaren onderhouden was.

De paden waren door mos en onkruid overwoekerd en bijna onherkenbaar geworden.

Het gras was tot op groote hoogte opgeschoten, de niet gesnoeide heggen en heesters stengelden hun takken door elkaar, het hek was hier en daar uit het lood geraakt, verroest en verveloos.

De verbazende groei-kracht van den bodem en het warme klimaat had van dit park in weinige jaren een ware wildernis gemaakt, een echt bosch, rondom het kasteel van de schoone slaapster.

Het park reikte tot bijna aan den rand van de klip.

Links ging deze soort bergkaap over in een

zacht glooiende helling, eveneens dicht begroeid.

Het was hier buitengewoon stil en daar het eb was, hoorde men thans zelfs het ruischen van de branding ternauwernood.

Charly had zich op een zwaar rotsblok neergezet, onder den indruk van de stilte en de heerlijke omgeving en geruimen tijd zeide hij geen woord.

Nu wees hij met uitgestrekte hand voor zich uit, over de zee en vroeg toen:

— Wat is dat daarginds?

— Dat is het eiland Porquerolles, Charly! antwoordde Raffles. Het ligt op ongeveer vier kilometer van de kust.

— Is het bewoond?

— Zeker, maar zoo goed als uitsluitend door visschers. Des zomers echter komen er wel badgasten, naar ik heb gehoord, om er te zwemmen, te visschen en in de duinen te luieren, want die vindt men daar ook,

— Laten wij dat kasteel toch eens van naderbij beschouwen — het maakt zulk een eigenaardigen indruk van verlatenheid!

— Dat is mij ook opgevallen! hernam Raffles. Kom, wij zullen eens wat dichterbij gaan. Den rand van de klip volgend liepen de drie mannen langzaam voort.

En de indruk van verlatenheid werd steeds grooter.

Door het geboomte heen, konden zij het kasteel thans bijna geheel zien liggen.

De meeste vensters waren met luiken gesloten en slechts gelijkvloers waren eenige ramen zichtbaar.

Maar geen levende ziel vertoonde zich, geen tuinman, geen bediende, geen stalknecht, niemand!

Uit geen der schoorsteen kronkelde een rookwolkje op — overal heerschte doodsche stilte.

— Zou dat kasteel onbewoond zijn? vroeg Charly, ondanks zichzelf zachtjes sprekend.

— Zoo ziet het er althans uit, Charly, antwoordde Raffles.

— Als het bewoond wordt, Mylord, dan mocht de bewoner wel eens wat meer aandacht schenken aan zijn park! zeide Henderson op verontwaardigden toon. Je kunt de paden nauwelijks meer zien — de vijver daarginds is opgedroogd, de standbeelden aan den voet van het terras zijn groen uitgeslagen, die prachtige voliëre daarginds is geheel scheef gezakt en zal dezer dagen wel omvallen.

— Misschien is de bewoner niet rijk genoeg, om er veel personeel op na te houden! En kom nu mee, vrienden, wij hebben ons door onze bewondering wel wat te veel laten meeslepen, het is later geworden dan ik dacht.

Nog eenige oogenblikken bleven de drie mannen kijken naar het vervallen, doodsche kasteel, met zijn vier machtige hoektorens, bekroond met een puntig dak van leien, zijn kanteelen, zijn ophaalbrug, waarvan de kettingen zwaar verroest waren en zijn diepe opgedroogde slotgracht en keerden toen op hun schreden terug.

Charly begaf zich naar den rand van de klip en beklom daar een verhevenheid van den bodem, ongeveer vier meter hoog, teneinde het kasteel wat beter te kunnen overzien.

Maar nauwelijks was hij boven, of hij slaakte een onderdrukten kreet, strekte zijn handen uit, trachtte zijn evenwicht te bewaren, maar viel het volgende oogenblik naar beneden.

Hij had op een losliggenden, ronden steen getrapt en de oppervlakte van deze monsterachtig groote kei — want dat bleek het inderdaad te zijn — was zeer glad.

Hij stond echter dadelijk weer op, maar trok

een pijnlijk gezicht en kreunde zachtjes.

— Wat voer je daar nu voor kunsten uit, Charly! zeide Raffles op bestraffenden toon. Toch niets gebroken?

— Ik weet het niet, maar mijn enkel doet geweldig pijn.

Zonder een woord te spreken bukte Raffles zich, maakte snel den rijglaars los, stroopte de sportkous af en zeide laconiek:

— Je hebt je enkel verstuikt, dat ziet er leelijk uit — er is geen sprake van dat je met dien voet kunt loopen. Over tien minuten zal je enkel geheel en al zijn opgezwollen! Er moet wat aan gedaan worden en heel gauw!

Hij keek om zich heen en vestigde zijn oog op het kasteel.

— Henderson, zie jij kans om mijnheer Brand naar dat huis te dragen? Wij moeten frisch water hebben en wij zullen vragen of hij daar een paar uur mag rusten. Ik wil trachten den enkel met masseeren weder te genezen!

Henderson antwoordde niet, maar hij tilde Charly, die blijkbaar veel pijn leed, als een kind van den grond, nam hem in zijn armen en droeg hem met het grootste gemak naar het hek.

Een doosje **Cigaret J. v. K.**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Het kasteel der schoone slaapster.

Terwijl Henderson met Charly in zijn armen bleef wachten, trok Raffles aan de bel.

Met een knarsend geluid schoof de roestige beldraad langs den stijl van het eertijds vergulde monumentale hek.

Dat was het eenige geluid wat hoorbaar was. De drie mannen wachtten.

Toen zij eenige minuten gewacht hadden, trok Raffles nogmaals aan de schel — en hij trok den roestigen draad stuk en stond daar met den schelknop in de hand.

— Nu, het is een vreemd huis, dat is zeker! mompelde hij. Maar ik zie daar, dat het hek openstaat! Laten wij maar binnengaan!

Hij duwde het hek open, dat, alsof het een levend wezen was, tegenstand bood aan zijn pogingen.

Het was een zwaar hek en het moest een langen, langen tijd niet geopend zijn, want ook de hengsels waren zwaar verroest en piepten oorverscheurend, toen het hek bewogen werd.

De drie mannen gingen binnen.

Achter het hek begon een breede oprijlaan, die zich verderop in tweeën splitste en met een grooten bocht heenliep om een grasperk, in het midden waarvan zich een opgedroogde vijver bevond, om te eindigen voor het fraaie terras, afgesloten door een marmeren balustrade.

Ter linkerkant bevond zich de ophaalbrug, die toegang gaf tot een poort, afgesloten door een zware, met ijzer beslagen deur.

De drie mannen liepen over den oprijweg voort, waarvan het grind bijna geheel verdween onder mos en onkruid — en nog altijd vertoonde zich niemand.

Zij liepen om den vijver heen en beklommen de treden van het terras.

Nog steeds niemand.

Raffles trok aan den koperen schelknop, naast de deur.

Met een diep, hol geluid ging daarbinnen de bel over.

Reeds wilde Raffles weder ongeduldig heengaan, om te trachten ergens een bediende te vinden, toen er daarbinnen sloffende schreden naderden.

De deur werd op een kier geopend en Raffles zag aanstonds twee zware, koperen kettingen, die haar tegenhielden.

In de opening was het gerimpelde gelaat zichtbaar van een man met gebogen rug en lang, sneeuwwit haar.

Hij droeg een eenvoudige livrei.

Er lag een wantrouwende uitdrukking op zijn gelaat, toen hij de vreemdelingen aandachtig één voor één opnam en toen met een schorre stem, die het spreken ontwend scheen te zijn, vroeg:

— Wat is er? Wat wilt gij? Hoe komt gij hier?

— Door het park, goede vriend! antwoordde Raffles, meer verbaasd dan verontwaardigd door het barsche optreden van den bediende. Ik verzoek u, uwen meester te vragen of ik gedurende een paar uren mijn vriend hier mag behandelen. Hij heeft zijn enkel verstuikt — het is tamelijk ernstig en hij moet spoedig behandeld worden. Wij zullen het u waarlijk niet lastig maken, maar ga toch spoedig aan uw meester verlof vragen!

De bediende haalde de schouders op en zeide brommend:

— Ik kan zoiets aan mijn meester niet vragen — hij wil geen vreemden zien — hij zou in toorn tegen mij ontsteken, als ik zijn bevelen niet opvolg!

— Maar mijn vriend lijdt erge pijn! hernam Raffles dringend. Ik vraag u niets dan een rustbank, mijnentwege in de vestibule, wat frisch water en een linnen lap. Als gij er wat azijn bij kunt doen, des te beter!

— Neen, niets van dat alles! hernam de oude man ruw. Geen indringers in dit huis!

Reeds wilde hij de deur weder in het slot werpen, toen Raffles hem eensklaps verschrikt zag omkijken.

Een kleine, magere, sijngevormde hand, als uit oud ivoor gebeeldhouwd, kwam op den schouder van den bediende liggen en een zachte stem klonk:

— Wat is dat, Philip?

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw de gravin — ik had de deur niet moeten openen, het zijn lieden, die...

— Een weinig medelijden vragen voor een gekwetste, gravin! viel Raffles hem in de rede.

De bediende scheen zachtjes terzijde worden geduwd en door de opening van de deur werd een van top tot teen in het zwart gekleede, kleine dame zichtbaar, fijn en teer, met een aristocratisch gelaat, zilverwit haar, met een fijn kanten doekje om hoofd en schouders geplooid en zij maakte den indruk alsof zij zoo was weggehoopen van een schilderij van Watteau of Fragonard, met haar donkere maar eindeloos droefstaande oogen, haar ouderwetsch gewaad en haar edele trekken.

Hoe oud zij was viel moeilijk te bepalen, maar zij moest wel minstens zestig jaar zijn.

Zij keek Raffles onderzoekend aan en toen klonk haar zachte stem weder:

— Gij zeidet dat gij een gekwetste bij u had? Waar is hij?

Raffles wenkte Henderson om naderbij te komen, wees op den voet van Charly, die reeds danig was opgezwollen en zeide:

— Mijn vriend is van een rotsblok gevallen, gravin en heeft daarbij den enkel verstuikt. Ik vraag u niets anders dan eenige uren gastvrijheid onder uw dak, teneinde te trachten den voet te masseeren. Ik ben geneesheer. Ik zal het u volstrekt niet lastig maken, daarvan kunt gij verzekerd zijn.

— Doe de deur open, Philip! zeide de oude dame eenvoudig,

— Maar madame, als mijnheer de graaf eens komt! riep de bediende verschrikt.

— Ik zal wel zorgen dat hij hier niet komt! Wij mogen geen vreemdeling van onze deur zenden, die onze hulp inroept! Wat denk je dat mijnheer Armand zou hebben gedaan?

De oude man boog het hoofd en met sidderende stem antwoordde hij:

— Mijnheer Armand zou zeker niet gearzeld hebben hen binnen te laten!

— Doe dan de kettingen van de deur, Philip, breng die heeren naar de blauwe kamer en geef hen alles wat zij vragen!

Zoo zachtjes mogelijk deed de oude bediende de kettingen van de deur en Raffles trad binnen, op den voet gevolgd door Henderson, die nog altijd den zachtjes kreunenden Charly droeg.

Dadelijk wendde Raffles zich tot de oude dame en zeide met een buiging en terwijl hij vol belangstelling het fijne gelaat gade sloeg:

— Sta mij toe dat ik mij aan u voorstel. Ik ben graaf Panhurst, mijn vriend is mijn secretaris Burns en degeen die hem draagt is mijn chauffeur.

— Gij zijt een Engelschman, graaf? vroeg het oude dametje, terwijl zij Raffles aandachtig opnam. Gij zijt nog jong naar het mij toeschijnt. Hebt gij mede gestreden in den afschuwelijken oorlog?

— Twee jaren, madame, als vlieger.

— Waar hebt gij dienst gedaan?

— Hoofdzakelijk in Vlaanderen, maar ook in uw land, in de buurt van Soisons.

De oude gravin wendde zich tot den bediende, wrong de tengere handen en zeide op een toon van diepe smart:

— Hij was er bij, Philip. Hij was er bij.

Toen wendde zij zich weder tot Raffles en vervolgde:

— Sta mij toe dat ik aanstonds met u spreek, mijnheer! Maar behandel thans eerst uw vriend, ik zal u alles laten geven wat gij wenscht. Philip, wijs den graaf den weg. Spoedig. Ik geloof dat ik daar schreden hoor!

Zeer verwonderd over deze woorden en over het geheele gedrag van meesteres en knecht, volgde Raffles den oude bediende, die, zoo snel zijn oude beenen hem wilde dragen, de ruime vestibule in haar geheel overstak, een breede trap begon te klimmen, een gaanderij teneinde liep en ten slotte de deur opende van een groot met blauwe stof behangen vertrek.

En al dien tijd had Henderson zonder de minste inspanning Charly gedragen.

Het vertrek was zeker een geruimen tijd niet betreden en er hing een bedompte lucht.

Waarschijnlijk was het een afgelegen vleugel van het huis, waar zelden een voet gezet werd.

Philip liep haastig door het schemerachtige vertrek naar een der vensters en sloeg een gordijn ter zijde.

Een wolk van stof dwarrelde dadelijk door het vertrek, als goud schitterend in de stralen van de ondergaande zon.

— Zoudt gij het raam willen openen, goede vriend, vroeg Raffles. Het is goed als er wat frissche lucht binnenkomt!

Philip gehoorzaamde dadelijk en een frissche luehtstroom drong het vertrek binnen, dat misschien vele jaren niet geopend was.

Henderson had intusschen Charly Brand op een breede rustbank nedergelegd, zoo behoedzaam als het hem mogelijk was, maar de jonge man was bleek van pijn en moest zijn tanden opeenklemmen, om het niet uit te schreeuwen.

Raffles wendde zich weder tot den ouden man en zeide:

— Laat nu spoedig een van de andere bedienden water, azijn en linnen brengen.

— Ik zal het zelf doen, graaf — er zijn hier geen andere bedienden behalve ik, zeide de oude man op zachten toon.

— Zijt gij de eenige hier? vroeg Raffles verbaasd. Ik meende hier wel twintig bedienden aan te treffen in dit groote huis.

— De tijden zijn niet meer wat zij vroeger waren, graaf, mompelde hij met gebogen hoofd. Er worden nog slechts een paar kamers bewoond. Maar ik zal aanstonds het noodige halen!

Hij ging haastig heen en Raffles trad op Charly toe, betastte even den voet, hetgeen Charly een onderdrukten kreet van pijn ontlokte en zette toen een bedenkelijk gericht.

— Het ziet er leelijker uit dan ik dacht! zeide hij hoofdschuddend. Het is gelukkig nog geen breuk, maar het is een ernstige peesverrekking. Ik vrees dat er geen sprake van zal zijn dat je in de eerste dagen zult kunnen loopen! Wij zullen wel een rijtuigje voor je moeten laten aanrukken, om je te vervoeren, want een auto kan deze plek onmogelijk bereiken. En dan zal je een paar pijnlijke uurtjes moeten doorbrengen, arme kerel!

— Wat zijn het voor menschen hier? vroeg Charly in het Engelsch en bij ieder woord zachtjes kreunend. Ik ben hen toch niet tot last?

— Nu, dat wij bijzonder welkom zijn zou ik niet durven zeggen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb gesproken met de vrouw des huizes en die heeft ons toegelaten, maar er moeten hier nog andere zijn, de graaf onder meer, die geen vreemdelingen kan uitstaan — waarom dat

is is mij natuurlijk volkomen onbekend.

Een oogenblik later kwam Philip terug, met een kom frisch water, een handdoek, wat pluksel, verbandlinnen en een doosje zalf.

— Dat is alles uit den ouden verbandtrommel, graaf, zeide hij met een vaag glimlachje. Er werd hier vroeger veel gejaagd en dan gebeurde er wel eens kleine ongelukjes. Mevrouw de gravin heeft mij bevolen u te zeggen, dat gij u volstrekt niet moet overhaasten en zij wenscht mijnheer — hier maakte hij een kleine buiging in de richting van Charly — een spoedig herstel toe.

— Ik zeg de gravin dank voor haar belangstelling, goede vriend, zeide Raffles en ik hoop dat wij haar niet lang meer tot last behoeven te zijn. Zou je mij kunnen zeggen of ik hier in de buurt een rijtuig kan huren?

— Een rijtuig? herhaalde Philip verbaasd.

— Of als het niet anders kan een boerenwagen? De zaak is, dat ik mijn vriend per as zal moeten vervoeren, want de verrekking is zeer ernstig en van loopen is in de eerste dagen geen sprake.

— Ik zal eens informeeren, graaf — misschien is er op de naastbijgelegen boerderij wel een kar te krijgen!

— Is hier op het kasteel geen voertuig?

— Rijtuigen in overvloed, graaf, maar geen paarden, antwoordde Philip. Wij hadden ze niet meer noodig, wij hebben ze verkocht.

— Nu, zie wat gij voor ons kunt doen, dat zou ik zeer waardeeren! hernam Raffles.

De oude Philip ging opnieuw heen, Raffles trok zijn jas uit, wreef den voet met wat zalf in en begon dien zoo voorzichtig mogelijk te masseren.

Charly leed blijkbaar veel pijn, maar hij hield zich goed.

Na een half uur ongeveer hield Raffles op en legde compressen van koud water op den voet.

Hij richtte zich op en zeide:

— Nu kunnen wij niets anders doen dan die compressen geregeld ververschen!

— Ik heb je daar weer een mooi oponthoud bezorgd, Edward! mopperde Charly. Dat komt van mijne onvoorzichtigheid.

— Het is voor jou heel wat erger dan voor mij, beste Charly! Ik heb er geen spijt van dat ik dit oude eerwaardige huis van binnen heb kunnen zien.

Hij liep langzaam de kamer door, bekeek de

prachtige, ouderwetsche meubelen, de gebeeldhouwde stoelen met hun zittingen van gebloemde oude zijde, de oude schilderijen, de zware tafel en den parquetten vloer.

Hij was juist het raam genaderd, toen er beneden in het park iets voorviel, dat zijn aandacht trok.

Op eenigen afstand kwam de oude Philip aanloopen, met een gieter in de hand.

Hij keek naar boven, wenkte snel om Raffles te beduiden, dat hij van het venster moest gaan en keek verschrikt achterom, waarop hij schuwterzijde van het breede grintpad ging staan.

Onwillekeurig deed Raffles een paar stappen terug, maar hij kon nog altijd naar buiten zien en het ontging hem dus niet, dat er op een zijpad langzaam een man kwam aanstappen, die in de richting van het huis verder ging. Hij scheen Philip niet eens op te merken, die met gebogen hoofd was blijven staan, maar ging hem zonder op te zien voorbij.

Hij droeg een eenvoudig costuum en was blootshoofds.

Nog nimmer had Raffles zulk spierwit haar gezien.

Ook zijn baard, die ver op de borst hing en zijn knevel waren witter dan sneeuw.

Het gelaat van den man was uitermate bleek en naar den grond gewend.

Hij was nog kaarsrecht en het was aan zijn houding duidelijk te zien, dat hij militair was geweest.

Het volgende oogenblik was hij uit het gezichtsveld van Raffles verdwenen, zonder ook maar een moment op te zien.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg Charly, die ondanks zijn pijnen, in alles belang bleef stellen.

— Ik geloof, dat ik zooeven den heer des huizes heb zien voorbijgaan! antwoordde Raffles.

En hij gaf den jongen man een beschrijving van den grijsaard.

— Bij wien zijn wij hier eigenlijk? vroeg Charly.

— Ik weet het niet — maar bij de eerste de beste gelegenheid zal ik er Philip naar vragen!

Er was nog geen half uur verlopen, sedert Raffles het verband had gelegd, toen er op de deur werd geklopt en de vrouw in het zwart binnentrad.

— Vergeef mij, indien ik u kom storen, graaf! begon zij glimlachend, maar Philip deelde mij

mede, dat de toestand van uw vriend ernstiger blijkt, dan gij eerst vermoedde! Gij hebt hem om een rijtuig gevraagd, teneinde hem te kunnen vervoeren! Misschien zoudt gij op een uurloopen afstand een boerenkar kunnen huren, maar het spreekt immers vanzelf, dat ik nooit zal toelaten, dat uw vriend in dien ernstigen toestand wordt vervoerd! Ons huis is tot uw beschikking, graaf! Gij zijt in de woning van graaf Jules de Rougemont — en nog nimmer heeft een Rougemont iemand van zijn deur gezonden, die in nood en zelfs maar in onaangenaamheden verkeerde! Als gij mij slechts kunt beloven, dat gij mijn armen man zooveel mogelijk uit den weg zult blijven, dan kunt gij hier zoolang vertoeven als gij wilt, opdat uw vriend volkomen geneze!

— Ik ben u voor uw aanbod hartelijk dankbaar, maar ik zou u voor geen prijs overlast willen aandoen! zeide Raffles met een diepe buiging voor de oude dame. Ik vermoed, dat mijnheer de graaf een hekel heeft aan de Engelsen?

— Verre vandaar, graaf! riep de gravin op levendigen toon. Hij is mensschuw — dat is alles! Alle bedienden, op Philip na, zijn weggezonden, of zij zijn uit zichzelf heengegaan en ik kan het hun niet kwalijk nemen, want het verblijf in dit huis was in de laatste jaren niet zeer aangenaam! Onze behoeften zijn gering, Philip is een heel goede kok en iedere week gaat hij naar Hyères, teneinde daar zijn voorraden te hernieuwen!

— Te voet, mevrouw? riep Raffles verwonderd uit.

— Slechts gedeeltelijk! Hij maakt altijd gebruik van het vriendelijk aanbod van onzen naasten buur, een landbouwer, die op dienzelfden dag naar de stad moet en hem dan laat mederijden!

— Mevrouw de gravin — uit naam van mijn vriend bedank ik u, want inderdaad zou hij erge pijn hebben geleden in zulk een rammelenden boerenwagen! Wanneer gij ons twee dagen gastvrijheid wilt verleenen, dan zal ik u daarvoor zeer dankbaar zijn! En wat uw voorwaarden betreft — natuurlijk aanvaard ik die, zonder eenige beperking! Deze kamer schijnt tamelijk afgelegen te liggen en wij beiden, mijn chauffeur en ik, zullen ons niet meer buiten vertoonen, dan volstrekt noodzakelijk is! Wat mijn gekwetsten vriend betreft — er valt niet aan te denken

dat hij, zonder de hulp van een stok, in de eerste dagen het vertrek zal kunnen verlaten! Hij is wat onvoorzichtig geweest, hij moet er nu zelf de gevolgen van dragen!

— Dan zal ik Philip bevel geven, graaf, om hier voor u een bed op te slaan, want ik begrijp wel, dat gij in de nabijheid van uw vriend zult willen blijven.

Ook op de sofa kan een rustbed worden uitgespreid en uw chauffeur, als gij dit verlangt, kan in een aangrenzend vertrek slapen. Zoo niet, dan is er op de derde verdieping zeker wel een kamer voor hem beschikbaar, want daar sliepen vroeger onze bedienden. Wat de maaltijden betreft, het grieft mij, maar wegens den toestand van mijn man zal ik u moeten verzoeken, ze hier op uw kamer te gebruiken! Ik eet geheel alleen met hem, ik ben de eenige die hij nog goed kent. En nu en dan schijnt hij zich ook te herinneren wie Philip is. En dit alles, graaf, al deze ellende, al deze stilte hier, die uitgestorvenheid, die verwaarloozing, dat is het gevolg van den afschuwelijken oorlog!

— Uw man heeft zeker meegestreden? vroeg Raffles op zachten toon.

— Gedurende twee jaar, toen werd hij afgekeurd, wegens een vrij ernstige hartkwaal.

— Namen nog andere bloedverwanten aan den oorlog deel, madame?

De oude dame begon zoo te beven, dat haar tener lichaam er van schokte en antwoordde nauwelijks hoorbaar:

— Mijn zoon, graaf, mijn eenige zoon! Hij sneuvelde, hij is gevallen in dien vervloekten oorlog! Elf dagen voor het sluiten van den wapenstilstand, elf dagen, hoort gij? Alles was hier gereed gemaakt voor zijn ontvangst, wij zouden hem met gejubel inhalen. Drie maanden later zou hij in het huwelijk zijn getreden met het liefste meisje dat gij u kunt voorstellen en toen velde hem een der laatste kogels, die in den wereldoorlog werden gewisseld, op een tijdstip toen er eigenlijk niet meer gevochten werd.

— Dat is vreeselijk, gravin! zeide Raffles op zachten toon, hij greep de kleine trillende hand die koud en bevend in de zijne lag. Ik geloof dat ik nu begin te begrijpen waarom het hier zoo.... zoo....

— Zeg het maar, graaf, waarom het hier zoo doods, zoo huiveringwekkend stil is, och wij hadden ook alle hoop op hem gesteld, wij

hadden onzen Armand zoo innig lief, hij was alles voor ons, hij was een zoon, zooals men er heden nog maar al te weinig aantreft, hij had een hart van goud, hij was dapper, edelmoedig, alle bedienden droegen hem op de handen en zijn vader verafgode hem!

Brandende tranen van smart waren de oude dame naar de oogen gedrongen en drupten nu langzaam, gestaag op het zwarte gewaad neer, zonder dat zij het scheen te bemerken.

Maar eensklaps droogde zij die tranen af en zeide:

— Ik heb mij laten verleiden, graaf, tegenover u, die mij onbekend zijt, den vrijen loop te geven aan mijn smart! Duidt het mij niet ten kwade! Wij zien hier nooit iemand en toen gij mij zeidet dat gij zelf aan onze zijde had gestreden in den grooten oorlog, toen...

— Verontschuldigt u niet gravin! zeide Raffles

ondanks zich zelf ontroerd, door de hevige smart die uit de woorden en het verwrongen gelaat van de arme vrouw sprak. Wanneer het u verlichting kan geven, deel mij dan mede hoe uw zoon stierf en spreek zooveel over hem als gij wilt. Maar doe het slechts dan, als gij gelooft dat het uw smart kan verlichten!

Maar de oude dame staarde met wijd geopende oogen strak voor zich uit en zeide hoofdschuddend:

— Neen, neen! Ik zal het niet kunnen dragen! Ik had de wonde, die nog niet gesloten is, die zich nooit zal sluiten, niet opnieuw moeten openrijten! Vaarwel, graaf, ik weet niet of wij elkander zullen terug zien. Philip is onze verwouwe, gij kunt met hem alles bespreken.

En voor Raffles nog iets had kunnen zeggen was de arme oude vrouw, snikkend alsof haar hart zou breken, het vertrek uitgesneld.

Hoofdstuk III.

Een nachtelijke verschijning.

Het was omstreeks zes uur in den morgen en de zon was zooeven opgekomen, toen er heftig op de deur werd geklopt van de blauwe kamer, waar Raffles rustig sliep op het veldbed, dat den vorigen avond voor hem gereed was gemaakt.

In een oogwenk was Raffles overeind.

— Wie is daar? vroeg hij onmiddellijk klaar wakker.

— Ik ben het, mijnheer de graaf, Philip! Om Godswil, luister naar mij.

Raffles wierp dadelijk de deken van zich af, schoot een paar kleedingstukken aan en zeide toen:

— Kom binnen, de deur is niet afgesloten.

De deur ging open en Philip trad het vertrek binnen.

Hij was ternauwernood gekleed en had blijkbaar in de haast een pantalon aangeschoten. Hij was blootsvoets en zijn grijze haren hingen verward om zijn hoofd.

Hij trilde als een espenblad en scheen nauwelijks te kunnen spreken.

Raffles schonk snel een glas water voor hem in en liet den ouden man drinken.

De tanden van Philip kletterden tegen het glas toen hij een paar teugen dronk.

— Wees nu kalm en zeg mij wat er is, zeide Raffles terwijl hij den ouden man de hand op den schouder legde.

— Gij zeide immers dat gij dokter zijt, mijnheer de graaf?

— Zoo is het!

— Kom dan, bid ik u, aanstonds zien naar mevrouw de gravin!

— Wat is er met haar?

— Zij heeft een toeval, graaf, en ik vrees dat zij eensklaps krankzinnig is geworden!

— Wees bedaard, wees bedaard! maande Raffles den ouden man aan. Hier, neem deze pastille — zij zal u kalmeeren!

Philip slikte de pastille niet zonder moeite in en Raffles geleidde hem naar een stoel en liet hem zitten.

Charly was ook wakker geworden en keek, zich de oogen wrijvend, met verbazing naar hetgeen er voorviel.

Philip scheen een weinig tot bedaren te komen, vouwde de handen en zeide op smeekenden toon:

— Gij kunt het niet weigeren, mijnheer de

graaf, ons te helpen! Als gij het niet doet, dan zal de gravin misschien sterven! Zij ziet eruit als een doode, stijf en bleek als marmer.

— Ik denk er niet aan, u mijn hulp te weigeren, goede vriend, zeide Raffles kalmeerend. Zeg mij slechts hoe het mogelijk is, dat mevrouw de gravin, die mij gezond toescheen, plotseling midden in den nacht een toeval heeft kunnen krijgen!

— Hoe het komt, graaf? Zij moet geheel overstuur zijn geweest! Zij moet een visioen hebben gehad! Zij zegt... Zij zegt dat zij mijnheer heeft gezien!

Raffles deed verwonderd een stap achteruit en zeide toen:

— Ik begrijp het al, er moest wel een reactie volgen op die opwinding, door onze plotselinge komst veroorzaakt! Het spijt mij meer dan ik zeggen kan, dat wij onwillens de oorzaak zijn geweest van dit beklagenswaardige voorval. Ik ga aanstonds met u mede!

En Raffles pakte haastig eenige geneesmiddelen bijeen, welke hij nog dienzelfden avond door Henderson had laten halen, die daartoe gebruik had gemaakt van paard en wagen, hem door den buurman van graaf de Rougemont, een vriendelijken boer, in bruikleen afgestaan, zoodra hij met Philip verschenen was.

Het was het kistje, hetwelk Raffles steeds meevoerde, wanneer hij een reis per auto ondernam en dat, naast verbandmiddelen en medicijnen ook eenige chirurgische instrumenten bevatte.

Hij waarschuwde Henderson met enkele woorden door de gesloten tusschendeur, stelde Charly in het kort op de hoogte en volgde toen den ouden bediende.

En terwijl zij haastig door de breede gangen liepen, waar een schemerig licht heerschte, zeide Philip, hijgend van het harde loopen:

— Gij zult mijnheer de graaf bij haar vinden en ik hoop voor God, dat hij u rustig uw gang zal laten gaan! Hij is zeer opgewonden, hij rukt zich de haren uit het hoofd, hij is heel anders dan gewoonlijk.

— Misschien heeft dit voorval wel een gunstige uitwerking op zijn geestestoestand gehad, vriend Philip! Maar laten wij ons haasten, het is niet goed, dat iemand in zijn omstandigheden met de arme vrouw alleen is.

Reeds stond Philip stil voor een fraai ge-

beeldhouwde, wit gelakte deur en zeide op zachten toon:

— Dit is de slaapkamer van de gravin; ik hoor den graaf spreken!

Raffles aarzelde niet, maar ontsloot de deur.

Een der gordijnen was terzijde geslagen en in een breeden stroom vloeide het zonlicht naar binnen.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond op een verhooging een zeer oud praalbed, met een hemel van eikenhout, waarvan satijnen gordijnen afhingen.

Op het bed lag, in haar lang, wit nachtgewaad, gravin de Rougemont, met wijdgeopende oogen, verstarde trekken en van een bleekheid, welke wel des doods scheen te zijn.

Naast het bed knielde, er half overheen gebogen, de graaf en praatte op dringenden, overredenden toon, terwijl hij zachtjes haar handen streelde en haar liefkozende naampjes gaf.

Maar op het gerucht van de opengaande deur wendde hij zich om en sprong op.

Er lag thans een woeste uitdrukking op zijn gelaat, een geheel andere uitdrukking dan Raffles er dien middag op gezien had en hij kwam met gebalde vuisten op Raffles toe en riep:

— Wie zijt gij? Wat wilt gij hier? Wie heeft u geroepen?

— Ik ben dokter, graaf! antwoordde Raffles met zijn rustige stem, die in menig geval een kalmeerende uitdrukking had. Ik kom hier om te trachten mevrouw de gravin weder tot bewustzijn te brengen!

De trekken van den beklagenswaardigen grijsaard ontspanden zich en eensklaps brak er een stroom van tranen uit zijn oogen en hij barstte uit in een ruw gesnik, dat zijn geheele lichaam deed schokken.

— Genees haar! Genees mijn lieve Gabriëlle! Ik kan niet zonder haar — het leven zou voor mij geen waarde hebben, als zij stierf!

Een oogenblik leek het alsof hij voor Raffles op de knieën wilde vallen, maar deze greep hem met een snelle beweging krachtig onder den arm en geleidde hem naar een lagen stoel, die bij het raam stond.

Zijn ervaren blik had hem dadelijk doen zien, dat er een groote verandering met den ongelukkige had plaats gehad, een verandering ten goede.

Hij gaf hem een kalmeerend middel in, zeide

tot Philip, die bevend in de deuropening was blijven staan, dat hij wat met zijn meester moest komen praten en wijdde toen zijn aandacht aan de bewustelooze.

Hij beschouwde met de grootste aandacht de oogen, tilde het bovenste lid een weinig op, telde de polsslagen en beluisterde den hartslag.

Hij zocht iets in het kistje, dat hij had medegebracht, vulde een injectiespuitje met een kleurlooze vloeistof uit een klein fleschje en gaf de bewustelooze een injectie onder den linker oksel.

Met groote moeite wist hij de opeengekleemde tanden vaneen te krijgen en druppelde nu een weinig van den inhoud van een tweede flacon in den mond.

Toen zette hij zich zwijgend op den rand van het bed en keek toe.

Na verloop van tien minuten begonnen de oogleden te trillen, de oogen verloren hun starre uitdrukking en toen vielen de oogleden langzaam dicht.

De ademhaling werd geregelder, de polsslag bijna normaal.

Raffles wachtte nog even, stond toen op, ging naar graaf de Rougemont, legde hem de hand op den schouder en zeide:

— Mevrouw de gravin slaapt thans rustig en als niet alle teekens mij bedriegen, dan zal zij geen nadeelige gevolgen ondervinden van — — de hallucinatie, waarvan zij het slachtoffer is geweest!

Met trillende stem zeide de grijsaard, terwijl hij de hand van Raffles greep en krachtig drukte:

— Ik dank u, dokter, ik dank u uit den grond van mijn hart! Maar zeg nu, hoe gij zoo spoedig zijt hiergekomen, ik ken u in het geheel niet!

Raffles keek den graaf nogmaals aandachtig en onderzoekend aan en toen zeide hij vastberaden:

— Ik was hier op het kasteel, graaf! Ik was, zonder dat gij het wist, sedert gisterenavond uw gast!

En in korte woorden deelde Raffles hem mede wat hem naar het kasteel had gevoerd.

Graaf de Rougemont luisterde aandachtig toe, terwijl hij zich herhaaldelijk over het voorhoofd streek en zeide toen met een matten glimlach:

— Ik geloof, dat ik het begrijp! Mijn vrouw en mijn brave Philip hebben mij den aanblik van een vreemdeling willen besparen! En ik wil u de waarheid niet verhelen — ik zou het ook sterk hebben afgekeurd, als zij hier een vreemdeling hadden gebracht! Ik zie sedert eenigen tijd

geen menschen meer, graaf en — ik heb daar mijn reden voor!

— Spreek daar niet verder over, graaf — uw echtgenoot heeft mij reeds alles medegedeeld, zeide Raffles op zachten toon. Ik weet, welke vreeselijke smart u getroffen heeft! Maar nu moet gij mij mededeelen, wat er vannacht geschied is, want daarnaar zal ik de verdere behandeling van de gravin moeten inrichten!

Graaf de Rougemont scheen een oogenblik te aarzelen en zeide toen tot Philip:

— Deel jij het aan den graaf mede! Je was er bijna tegelijk als ik, ik vrees dat het boven mijn kracht gaat!

Raffles nam den ouden man terzijde, voerde hem naar een der diepe vensternissen, en zeide:

— Vertel nu!

— Het kan omstreeks vier uur in den morgen geweest zijn, graaf en het was nog donker, toen ik plotseling uit mijn slaap werd opgeschrikt door een vreeselijken gil, die uit de slaapkamer van de gravin klonk.

— Slaapt gij daar dicht bij?

— Aan de overzijde van den gang, graaf. Vroeger was dat natuurlijk anders, maar de gravin zelve wilde het dat ik ook 's nachts bij de hand zou zijn, want zij was steeds bevreesd dat er onverwacht iets met mijnheer de graaf kon geschieden.

— Waar slaapt de graaf?

— In een vertrek, dat aan het slaapvertrek van de gravin grenst en er door een tusschendeur mee in verbinding staat!

— Dank je, ga nu voort!

— Ik was onmiddellijk klaar wakker, ik trok vliegensvlug het eerste het beste kledingstuk aan, ik rukte de deur open, ik ijlde de gang over en ik trachtte de deur van het slaapvertrek der gravin te openen. Maar zooals gewoonlijk was die gesloten en ik moest dus door de slaapkamer van den graaf gaan. Ik vond hem bezig in groote verwarring eenige kledingstukken aan te trekken, maar ik greep hem dadelijk bij de hand en trok hem naar de tusschendeur.

De oude man moest even wachten, om zijn aandoening meester te worden en vervolgde toen:

— Zooals altijd stond de deur op een kier en ik behoefde haar slechts open te duwen. Het maanlicht stroomde naar binnen door een der vensters, want de gravin sloot nimmer het gordijn. En de stralen vielen juist op de gravin,

die recht overeind in haar bed stond en zich met de eene hand vasthield aan het gordijn van het bed, terwijl zij met de andere naar iets leek te wijzen, dat zij in een duisteren hoek van het vertrek zag. „Daar, daar!” gilte zij en op haar gelaat was een uitdrukking van vreeselijken schrik en tevens van extaze te lezen. „Hij was het!” het was Armand! Het was mijn zoon!”

En nauwelijks had zij dit uitgeschreeuwd met een stem, die mij de haren ter berge deed rijzen of viel zij achterover in het bed, stuiptrekkend en gillend.

— Wat deed gij toen?

— Wij snelden doodelijk verschrikt op haar toe en trachtte haar tot kalmte te brengen.

— Kreegt gij den indruk dat zij sliep?

— Ik weet het niet, haar oogen waren in ieder geval wijd geopend!

— Bedaarde zij spoedig?

— Er kunnen geen vijf minuten verlopen zijn of zij lag doodstil, zoo stil als gij haar gevonden hebt. Toen moest ik weer omzien naar den graaf, want hij gedroeg zich als een waanzinnige en rende als een dolle door de vertrekken. Ik slaagde er ten slotte in hem tot kalmte te brengen en toen pas dacht ik er aan, uw hulp in te roepen.

— Had de gravin reeds meer van die aanvallen?

— Nooit!

— Sliep zij altijd goed?

— Zoo goed als het in haar omstandigheden maar mogelijk was!

— Klaagde zij dus nooit over akelige droomen?

— Ik heb er althans nooit iets van vernomen, graaf!

— Ja, dan kan het bijna niet anders of haar nachtelijke hallucinatie moet het gevolg zijn geweest van het korte gesprek dat zij met mij voerde en de onverwachte komst van drie vreemdelingen op het kasteel!

Raffles keek het groote vertrek eens rond en liep toen met de handen op den rug naar de nu rustig sluimerende vrouw.

Hij keek even in het zachte, edele gelaat en wendde zich toen weer tot Philip met de vraag:

— A propos, in welken hoek meende de gravin de verschijning te zien?

— Daar ginds, graaf, onder het groote portret van Generaal Condé, een familielid van een der vroegere Rougemont's.

Langzaam schreed Raffles naar den hoek van het vertrek, die hem was aangewezen, wendde zich daar om en keek naar het bed, als om den afstand te meten. Maar plotseling viel zijn blik op een klein voorwerp, dat op het wijnroode vloerkleed lag.

Hij bukte zich en raapte het op.

Het was een half afgebrande waslucifer.

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

Wie was het?

Het was ongeveer 12 uur in den middag en over een uur zou de lunch worden opgedragen, in de groote, thans zoo doodsche eetzaal, die zich gelijkvloers bevond en met drie groote vleugeldeuren op het terras uitkwam.

Gravin Gabriëlle was zooveen uit haar slaap ontwaakt en keek verbaasd om zich heen.

Er verscheen een uitdrukking vol liefde op haar fijn bespeden gelaat toen zij den graaf bij

het raam zag zitten, die zijn blik onafgewend op haar gevestigd hield. Zij hief de hand op als om hem die toe te steken.

Aanstands kwam Graaf de Rougemont toe-loopen en Raffles verliet zijn plaats aan het bed, waar hij herhaalde malen was teruggekeerd, om de oude vrouw gade te slaan en ging naar een der groote ramen, vanwaar hij een groot gedeelte van het park kon overzien en zelfs een

stuk van de zee, want het kasteel was vrij hoog gelegen en het slaapvertrek bevond zich op de tweede verdieping van het kasteel en wel in het oudste gedeelte daarvan.

Achter zich hoorde hij zachtjes fluisteren, maar hij wendde zich niet om en besteedde al zijn aandacht aan den woesten tuin, die wel een wildernis geleek.

In het midden van het breede pad zag hij Charly en Henderson langzaam heen en weder loopen, genietend van de heerlijke lucht en de zonnestralen, die echter maar nauwelijks konden binnendringen door het dichte bladerendak van de sedert vier jaren niet gesnoeide boomen.

Charly liep nog zeer moeilijk en moest zich daarbij bedienen van een soort kruk, door Henderson van een paar sterke boomtakken voor hem vervaardigd, en van den breeden schouder van den reus.

De voet was geheel omzwachteld en hij kon hem dus onmogelijk op den grond zetten.

Raffles liep naar een ander raam, opende het, trad op het balkon met zijn prachtige ijzeren leuning, wenkte Charly om wat naderbij te komen en toen de jonge man was komen aanhinken riep Raffles hem verwijtend toe:

— Wat is dat nu, Charly? Heb je nu je verstand verloren? Hoe kom je erbij, om nu al te gaan wandelen?

— Noem je dat wandelen? riep Charly glimlachend uit. Ik strompel maar wat rond en Henderson heeft mij de trappen moeten afdragen, alsof ik een baby van drie maanden was. Hij heeft ook een kruk voor mij gemaakt, zooals je ziet en om de honderd meter ga ik ergens zitten — er zijn hier prachtige steenen banken, die je bepaald eens moet komen bewonderen! Maar geloof je dat ik het had kunnen uithouden daarbinnen, met dat verrukkelijke weer. Ik zeg je, dat ik morgen weer volkomen genezen zal zijn!

— Daar is geen sprake van! hernam Raffles kortaf. Je zult dien voet onmogelijk weer naar behooren kunnen gebruiken voor er een viertal dagen verlopen zijn. Denk erom dat ik je onmiddellijk na de lunch moet masseeren!

Hij trad terug, sloot zachtjes het raam weder en wierp een blik op het reusachtige praalbed.

De graaf had zich juist opgericht, keek hem aan en zeide:

— Mijn vrouw wenscht u te bedanken, graaf!

— Waarvoor dan wel? vroeg Raffles glim-

lachend, terwijl hij op het bed toetrad.

— Waarvoor anders dan voor uw vriendelijke en snelle hulp, graaf? zeide de gravin op zacht verwijtenden toon.

— Dat had waarlijk niets te beduiden! Al heb ik nimmer als geneesheer gepractiseerd, zoo ben ik toch moreel verplicht, mijn diensten aan te bieden, wanneer men die komt inroepen. Hoe gevoelt gij u thans?

— Zoo goed als het maar kan, graaf! Gij zult mij toch, hoop ik, wel veroorloven aanstonds op te staan, graaf?

— Dat spreekt immers vanzelf, gravin! antwoordde Raffles. Gij zijt volstrekt niet ziek, gij hebt alleen maar te lijden gehad onder de gevolgen van een plotselinge en heftige aandoening. Gij herinnert het u toch?

Raffles keek bij die vraag de gravin vol spanning en eenigszins ongerust aan, daar hij vreesde, dat de herinnering aan dat voorgevallene een herhaling van den aanval ten gevolge zou hebben.

Maar gravin Gabriëlle sidderde slechts even en sloot de oogen, terwijl er een smartelijke trek op haar gelaat kwam.

Toen keek zij Raffles weder aan en zeide met vaste stem:

— Ik herinner het mij zeer goed, graaf!

— Geloofst gij sterk genoeg te zijn, mij op eenige vragen te antwoorden — betreffende die verschijning?

— Vraag slechts, graaf — maar maak het niet te lang! antwoordde gravin Gabriëlle.

— Welnu dan, madame — hebt gij iets dergelijks ooit meer beleefd?

— Nooit!

— Wat zeide uw eigen geneesheer betreffende den toestand van uw zenuwen?

— Onze brave huisdokter komt hier eens om de veertien dagen — hij moet morgen weer komen, dunkt mij — hij verklaarde altijd, dat hij zelden zulke sterke zenuwen bij een vrouw had aangetroffen, als bij mij!

— Hebt gij gisterenavond een zwaren maaltijd gebruikt, voor gij u ter ruste begaafte? Of iets anders buitengewoons gedaan?

— Volstrekt niets!

— Hadt gij hoofdpijn?

— Niet in het minst!

— Zeg mij dan nu eens onder welke omstandigheden de verschijning zich aan u voerde! Op welke wijze zijt gij wakker geworden?

— Stelt gij daar dan belang in? vroeg gravin Gabriëlle, een weinig verbaasd.

— In alles wat het bovenzinnelijke betreft, heb ik steeds groot belang gesteld, gravin! antwoordde Raffles. Ik heb een bijzondere studie gemaakt van gedachten-overbrenging, of telepathie, willekeurige en onwillekeurige. Ik hoop toch, dat ik u geen pijn doe?

— Ik zal er mij tegen verzetten, graaf! Ik werd plotseling wakker! Ik slaap trouwens licht en een gering gerucht is reeds voldoende, om mij te doen ontwaken! Ik kan niet met juistheid zeggen, van welken aard het gerucht was, dat mij deed ontwaken!

— Het klonk toch bijgeval niet als het openschuiven van een deur? vroeg Raffles, terwijl hij de oude dame vol spanning aankeek.

— Ik kan het u niet met zekerheid zeggen — misschien gelek het daar wel op! antwoordde gravin Gabriëlle. Ik kon daar trouwens niet meer aan denken, want op hetzelfde oogenblik vloog ik overeind — ik had het gezien! Het stond daarginds in den hoek — het gelaat was rossig belicht — het was mijn zoon, het was mijn Armand!

— Bewoog de verschijning?

— Neen, zij was onbeweeglijk en scheen mij aan te staren!

— Welke kleur had het gelaat?

— Bleek, heel bleek!

— Hoe was de verschijning gekleed?

— In een soort korte, gesloten, militaire jas, zooals officieren die thuis wel dragen! Zijn hoofd was gedekt met een politiemuts!

— Hebt gij de verschijning aangeropen?

— Daartoe was ik niet bij machte! Ik was verstijfd van ontzetting en schrik!

— Hoelang bleef het spooksel zichtbaar?

— Hoe zou ik u dat kunnen zeggen, misschien een half uur — misschien slechts enkele seconden! Ik had geen begrip van den tijd!

— Weet gij, dat gij gegild hebt?

— Ja, dat meen ik mij te herinneren!

— Hoe verdween de verschijning weer?

— Het leek mij alsof zij — hoe moet ik het uitdrukken, alsof zij plotseling uitdoofde! Verder weet ik niets meer, want toen begaf mijn bewustzijn mij!

— Meer wil ik niet van u weten, mevrouw! antwoordde Raffles. Het is zeker zeer eigenaardig voor iemand met een gezonde constitutie,

om zulke hallucinaties te krijgen! Ik kan het alleen verklaren uit de omstandigheid, dat gij gisteren met mij over uw zoon gesproken hebt!

— Maar dat doe ik iederen dag met mijn man, of met den ouden Philip! riep de beklagenswaardige moeder uit.

— Dan wordt het geval slechts des te vreemder! hernam Raffles peinzend. Sta mij toe....

Hij stapte van de verhooging af, waarop het bed geplaatst was en liep naar den hoek, waar den nacht tevoren de vreemde verschijning zich had vertoond.

Graaf de Rougemont, stil en zwijgend als steeds, was hem gevolgd.

Raffles bekeek den muur even en vroeg toen:

— Dit huis is zeker heel oud?

— Het dateert uit het begin van de vijftiende eeuw, graaf!

— En deze vleugel behoort zeker tot het oudste gedeelte?

— Zoo is het. De ophaalbrug is zelfs nog ongeschonden bewaard gebleven.

— Is deze vleugel nooit gerestaureerd?

— Bij mijn weten niet!

— Heeft het kasteel steeds aan leden van uw geslacht gehoord?

— Van vader op zoon, graaf!

Raffles wierp een blik in de richting van het bed, liet zijn stem dalen en vroeg toen:

— Zeg mij eens graaf, gij weet natuurlijk zeker.... ja, ik weet het wel, dat gij mijn vraag onzinnig zult vinden en toch wil ik ze u stellen, gij weet toch zeker dat uw zoon werkelijk gesneuveld is?

— Of ik het zeker weet? herhaalde de graaf op een toon van smartelijke verbazing. Ik weet het helaas maar al te goed, graaf! Moet ik u soms zijn herkenningsfiche toonen met zijn regimentsnummer en zijn naam er in gegrift en zooals iedere Fransche militair verplicht was er een te dragen, van het oogenblik af dat hij te velde trok?

— Bij gelegenheid zou ik het inderdaad eens gaarne willen zien, antwoordde Raffles bedaard.

Graaf de Rougemont had hem bij den arm gegrepen en al het bloed was uit zijn gelaat geweken, terwijl zijn oogen koortsachtig schitterden, toen hij op heeschen toon tot Raffles zeide:

— Wat moet dat beteekenen, graaf? Hoe moet ik uw woorden verklaren?

— Zij beteekenen volstrekt niets, graaf, ik

verzeker het u! antwoordde Raffles sussend. Ik wilde alleen maar dat beenen plaatje eens zien, hetwelk men van de borst van uw armen jongen heeft genomen, om het u toe te zenden! A propos, wie deed dat?

— Het geschiedde namens zijn kolonel door mijn neef, Edgard Lafonte.

— Die was dus ook te velde?

— Dat is te zeggen, hij was bij den trein, bij de administratie, als gij liever wilt, antwoordde de oude graaf, met eenige minachting in zijn stem.

— Op welke wijze ontvingt gij het herkenningssche?

— Op de gewone wijze! De kolonel schreef mij zelf het begeleidend schrijven en een en ander werd aangeteekend verzonden door mijn neef, het was zijn werk!

— Ziet gij mijnheer Edgard Lafonte nog wel eens?

— Tegenwoordig niet zoo vaak meer, vroeger kwam hij hier geregeld.

— Gij zult wel denken, graaf, dat ik buitengewoon nieuwsgierig en onbescheiden ben uitgevallen, hernam Raffles, maar dat vindt men meer bij psychiaters! Zoudt gij mij eens deze kamer op mijn gemak laten onderzoeken? O, louter als oudheidkundige, voegde hij er haastig aan toe. Het is een buitengewoon fraai vertrek en ik zie hier een groot aantal voorwerpen, waarin ik zeer veel belang stel!

Die prachtige, beeldhouwde, eikenhouten schoorsteenmantel, bijvoorbeeld, die ouderwetsche schilderijen, die door ouderdom bijna zwart geworden lambriseering, het prachtige plafond, dat mij door niemand dan door Fragonard beschilderd lijkt te zijn, de zeer schoone meubelen en die eeuwenoude wandtapijten. Ik wil u echter volstrekt niet dwingen, bij dien ommeegang aanwezig te zijn! Integendeel, ik zou mevrouw de gravin ernstig willen raden met u wat in het park te wandelen, dat zal haar ongetwijfeld goed doen!

— Ik laat u volkomen vrijheid om alles te bezichtigen, graaf! hernam de Rougemont, die blijkbaar nog verbaasd was over de zonderlinge vragen en opmerkingen van zijn bezoeker.

— Dan reken ik er op dat ik mevrouw de gravin over een kwartier met u in het park zie wandelen. Hij boog en verliet het vertrek.

Op den gang ontmoette hij den ouden Philip

die hem met een dankbaren blik in zijn oude oogen zwijgend wilde voorbij gaan.

Maar Raffles hield hem met een beweging staande, haalde snel een cigaret uit zijn koker en zeide:

— Een lucifer, vriend Philip!

— Ik heb er geen bij mij!

Philip haalde een ouderwetsche tondeldoos te voorschijn en maakte niet zonder moeite eenig vuur.

— Gij hecht aan het oude, naar ik zie! merkte Raffles lachend op. Gebruikt gij geen lucifers?

— Nooit, graaf! Die zoudt gij alleen in de keuken vinden!

Hij keek schuw in de richting van de slaapkamer en vervolgde toen op geheimzinnigen toon:

— Heel lang hebben wij de lucifers uit het bereik van mijnheer de graaf moeten houden — hij had aanvallen van zinsverbijstering, ziet gij! Wij durfden zelfs geen mes, of eenig ander scherp voorwerp onder het bereik van zijn handen laten. Langzamerhand is dat voorbijgegaan, de hemel zij geprezen, maar het is toch bij het oude gebleven — ik houd de lucifers altijd zorgvuldig achter slot!

— Wat zijn het voor lucifers?

— Wel, Zweedsche! antwoordde Philip, zeer verwonderd over deze vraag.

— Hebt gij nooit waslucifers gebruikt?

— Nooit!

— Heeft de gravin er soms?

— Wat zou zij met lucifers moeten doen? riep de oude bediende verwonderd uit. Gij hebt gezien dat hier overal electrisch licht is aangelegd en met groote kosten, dat verzekert ik u! Mijnheer Armand vond het erg jammer, want hij was wat dichterlijk van aard, ziet gij! Maar hij begreep toch wel dat hij moest toegeven, petroleum zou hier toch wel wat al te gevaarlijk zijn geweest.

Raffles deed een paar trekjes aan zijn sigaret, klopte Philip op den schouder en zeide op vriendelijken toon:

— Heel begrijpelijk, Philip! En nu ga ik eens kijken, hoe mijn vriend het maakt — hij is tegen mijn verbod opgestaan!

Hij kon den jongen man echter nergens vinden en een kwartier later stond hij reeds weder in de thans verlaten slaapkamer van gravin Gabriëlle.

Hij wierp een blik uit het venster en zag het

tengere vrouwtje met het spierwitte haar aan den arm van haar man door een der lanen van het woeste park loopen.

Met snelle schreden wendde hij zich aanstonds naar den hoek van het vertrek, waar de schim van den dooden Armand de Rougemont was verschenen.

Het was hier vrij donker en Raffles deed dus zijn krachtige elektrische zaklantaarn gloeien; waarmede hij met de grootste zorgvuldigheid de eikenhouten, meer dan manshoogte lambriseering begon te onderzoeken.

Dit beschot bestond uit vrij smalle eikenhouten planken, eenigszins gewelfd en van boven eindigend in een fraai besneden kroonlijst.

Raffles onderzocht allereerst met de grootste zorgvuldigheid, de naden tusschen al deze planken, door te trachten, er het dunne lemmet van zijn zakmes tusschen te wringen.

Dit gelukte hem pas bij de vijftiende plank van den hoek af — hier ging het dunne lemmet, zij het dan met eenige moeite, in den voeg tusschen de beide planken...

Raffles liet het mes op dezelfde plaats zitten, trok een stoel naar zich toe, ging er op staan en onderzocht zorgvuldig de kroonlijst, juist boven de plek, waar hij zijn zakmes tusschen de planken had gestoken.

En vrij spoedig had hij een nauw zichtbare spleet in het hout gevonden.

Raffles stapte weer van zijn stoel, trok het mes weg en bromde voor zich heen:

— Hier is een geheime deur, dat is zeker! Die deur is vannacht open geweest en de man, die haar opende, gebruikte een waslucifer, waarschijnlijk om zich zelf bij te lichten, ik voor mij geloof niet aan verschijningen, aan spoken, aan schimmen, die zich vertoonen aan volkomen normale menschen! Ik heb tenminste nog nooit gehoord, dat een spook waslucifers gebruikte. Neen, die het deed was een wezen van vleesch en bloed! Armand de Rougemont echter kan het niet geweest zijn, al heeft hij dan waarschijnlijk zeer veel op hem geleken, want Armand de Rougemont is dood — en als hij het geweest was, dan zou hij toch niet weder plotseling verdwenen zijn, na zijn moeder te hebben gezien en haar luide stem te hebben gehoord.

Raffles blies een dikke rookwolk uit, keek, wijdbeens staande en de vuisten in de heupen gesteund, naar de lambriseering, die zulk een wonderlijk geheim scheen te verbergen en barstte toen uit:

— Maar voor den drommel — als Armand de Rougemont het niet geweest is, wie was het dan?

Hij maakte een gebaar van ongeduld en vervolgde:

— Ik moet en zal het weten!

Hoofdstuk V.

Nieuwe bezoekers op het kasteel.

Men gebruikte de lunch gezamenlijk, op aandringen van den ouden graaf, die op deze wijze zijn dankbaarheid wilde toonen jegens den man, die zijn vrouw op zoo snelle en afdoende wijze genezen had.

Het was alsof de Rougemont zelf ontwaakt was uit een soort verdooving, waarin hij jarenlang had voortgeleefd.

Ook hij kon zich niet onttrekken aan den invloed, dien Raffles op allen uitoefende, die met hem in aanraking kwamen.

Hij was zeker niet opgewekt — maar hij sprak althans en dat feit alleen deed de oogen van den ouden Philip, die bediende, vochtig glanzen.

Somtijds waren er immers wel weken voorbijgegaan, zonder dat de oude bediende een enkel woord vernam uit den stroef gesloten mond van zijn meester, wien de smart het gebruik van de menschelijke taal scheen te hebben ontroofd. Men had zelfs de excuses van Charly niet willen aanvaarden, die zich had willen verontschuldigen wegens zijn voet en het was alweder Henderson geweest, die hem in zijn armen naar zijn stoel voor de lunchtafel had gedragen.

Het was ook Raffles, die, zooals de Franschen het plegen te zeggen, „de kosten van de conversatie” droeg.

Hij verhaalde van zijn reizen en hij deed dat

op een wijze, die de luisteraars als het ware aan zijn lippen deed hangen en maakte, dat de oude Philip somtijds midden in de groote zaal als aan den grond geworteld bleef staan, met een groote zilveren schaal in de handen, mond en oogen wijd opengesperd.

Dadelijk na het dejeuner nam graaf de Rougemont Raffles mede naar zijn particuliere werkkamer, trok daar met bevende hand een lade van zijn ouderwetsch schrijfbureau open en nam er een doosje uit, dat hij met trillende vingers opende.

Het bevatte een rond beenen plaatje, bevestigd aan een zwart, sterk koordje.

Hij overhandigde het zwijgend aan Raffles, nauwelijks bij machte om zijn aandoening meester te blijven en deze las:

„Armand de Rougemont, 98e Regiment der Linie, 3e Compagnie.”

Daaronder stond nog een jaartal.

Raffles bekeek het herkenningsschee aandachtig en gaf ze toen terug met de woorden:

— Ik dank u, graaf, dat gij mij dit schee hebt getoond! Gij zeidet mij, dat de kolonel van uw zoon u de tijding van zijn dood meldde?

— Zoo is het!

— Kent gij dien kolonel persoonlijk?

— Hij was steeds een goed vriend van mij!

— Hij was? Hij is dus gesneuveld?

— Hij leeft nog — maar ik zeide u reeds, dat ik in de laatste jaren zelfs mijn beste vrienden niet meer ontvang! hernam de Rougemont op doffen toon.

— Hebt gij den kolonel nog gesproken, nadat gij dien brief ontvingt?

— Ja, nog eenmaal! Hij kwam mij persoonlijk condoleeren — hij hield heel veel van mijn zoon! Armand zou met zijn dochter Suze in het huwelijk zijn getreden!

Raffles had aandachtig toegeluisterd en keek nu het raam uit, naar het park.

Hij zag juist, hoe de oude Philip, zoo snel zijn beenen hem wilden dragen, naar het hek snelde en toen hij wat beter toekeek, zag hij op den slecht onderhouden weg daarvoor een klein, vierwielig jachtwagentje stilstaan, met een stevige ponny bespannen.

Een krachtig gebouwd man, met geweldige grijze knevels, had zooeven de leidsels toegeworpen aan den koetsier en was nu een jong meisje behulpzaam op haar beurt uit het wagentje te klimmen.

— Ik geloof dat gij bezoek krijgt, graaf! zeide Raffles glimlachend.

De Rougemont fronste de wenkbrauwen en liep naar het venster.

Zijn oogen bleken nog heel goed te zijn, want hij herkende de bezoekers onmiddellijk.

— Maar dat is mijn vriend, kolonel de Kermanec en hij heeft Suze bij zich.

— En zult gij hem weder wegzenden, graaf? vroeg Raffles. Sta het een vreemdeling toe, dat hij u den raad geeft u weder in het leven terug te begeven. Gij zijt een man, gij moogt u niet door uw smart laten overheerschen! Gij hebt plichten jegens uw echtgenoot!

— Ik weet het en ik heb ze ernstig veronachtzaamd, antwoordde de Rougemont met gebogen hoofd. Ik heb mij in mijn smart opgesloten als in een kerker, ik ben een menschenhater geworden, een kluizenaar! Als het ooit nog anders wordt, dan zult gij het geweest zijn, die mij tot betere gedachten zult hebben gebracht. Maar verontschuld mij nu een oogenblik, ik zal aanstonds de Kermanec en onze lieve Suze aan u voorstellen.

De Rougemont verliet haastig het vertrek en Raffles zag door het venster hoe hij in het park verscheen en met uitgestrekte handen toeging op de bezoekers.

De koetsier, die er uitzag als een oppasser, klom weder op den bok en reed het hek binnen, terwijl Philip hem den weg wees naar de stallen, die weliswaar in het geheel niet onderhouden waren, maar waar toch spoedig genoeg ruimte kon worden gemaakt voor het kleine jachtwagentje en de fraaie Hackney, die het trok.

Een oogenblik later sloot de Rougemont zijn ouden vriend, met wien hij twee jaren alle gevaren van den oorlog had gedeeld, in de armen.

Zij waren nu zoo dichtbij gekomen, dat Raffles de bezoekers duidelijk kon opnemen.

Kolonel de Kermanec was hoogstens vijftig jaar en zijn dochter, een bevallige brunette, kon ternauwernood twintig zijn.

Het was zeker een mooi meisje, maar er lag thans een weemoedig waas over haar lief gezichtje.

Het was alsof een geheime smart den lach van haar lippen had weggevaagd en er die ernstige uitdrukking voor in de plaats had gesteld, die slechts zelden week voor een flauwen glimlach.

Met een bevallige beweging neeg zij het

hoofd en bood het blanke voorhoofd aan den ouden vriend van haar vader ten kus.

Daarop schreed het drietal langzaam naar het huis toe en het volgende oogenblik was het uit het gezicht verdwenen.

Raffles ging langzaam weder naar de schrijftafel terug en bekeek nogmaals het beenen plaatje hetwelk de Rougemont daar had laten liggen.

Toen zeide hij hoofdschuddend, half voor zich heen :

— Dit plaatje is ontegenzeggelijk echt, er valt niet aan te twijfelen! Armand de Rougemont moet gesneuveld zijn en toch — en toch...

Hij bleef in gedachten verzonken staan en zoo werd hij verrast door de Rougemont, die met zijn gasten binnentrad.

— Sta mij toe, waarde graaf, dat ik u voorstel aan mijn goeden vriend, kolonel de Kermanec, over wien wij zooeven juist spraken, dit is zijn lieve dochter Suze. Zij zullen mij het genoegen doen hier een week te logeeren.

De beide heeren bogen voor elkander en Raffles kuste galant het kleine handje, hetwelk Suze hem toestak.

— Gij zijt een Engelschman, graaf, vroeg de Kermanec, Raffles met zijn doordringende zwarte oogen aandachtig opnemend.

— Dat ben ik, kolonel!

— Hebt gij mede gestreden?

— Gedurende twee jaar! Ik was als vlieger verbonden aan een Engelsche legerafdeeling, die in Vlaanderen en Frankrijk streed.

— En gij kendet mijn vriend de Rougemont?

— Ik ken hem pas sedert eenige dagen, kolonel!

De Kermanec keek zeer verwonderd van den een naar den ander en riep toen op verheugde toon :

— Dat verbaast mij, maar het doet mij evenzeer een groot genoegen! Ik heb mij reeds lang verzet tegen het kluzenaarsleven van de Rougemont, graaf, want al heeft hem een zeer zware slag getroffen, hij is toch een man en hij moet zijn leed als een man weten te dragen!

Suze had zich afgewend, toen haar vader deze woorden sprak en stond nu met gebogen hoofd bij het venster.

En hij zag hoe haar wimpers trilden en hoe er een smartelijke trek verscheen op haar mooi, bleek gezichtje.

— Het verbaast mij zelf meer dan ik je zeg-

gen kan, Gaston! begon de Rougemont weder. De graaf schijnt een bijzonderen invloed uit te oefenen op de lieden met wie hij in aanraking komt. Ik kan je niet zeggen hoezeer het mij verheugt dat gij beiden er zijt.

— En bij ons zal het wel niet blijven, zeide de kolonel brommend, als ik mij niet vergis en als hij zijn woord houdt, dan krijg je je neef Edgar Lafonte ook op bezoek. Hij vernam dat ik hier heenging, of om juister te zijn — dat Suze zich hierheen zou begeven en dadelijk deelde hij mij mede, ons zoo spoedig mogelijk te volgen! Is het lang geleden dat je hem gezien hebt?

— Minstens drie jaren!

Hij wierp een schuwen blik op het jonge meisje dat nog altijd aan het raam stond en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij vroeg :

— Heeft Edgar zijn pogingen nog niet opgegeven, om het hart van je dochter te winnen?

— Nog altijd niet! antwoordde de kolonel schouderophalend. Wat mij betreft — je kent mijn beginselen — zij zijn weinig Fransch, dat erken ik! Ik vind dat ieder mensch, die de kinderschoenen ontwassen is, het volste recht heeft, over zijn eigen hart te beschikken, al wil ik niet loochenen, dat de goede raadgevingen van de ouders gewicht in de schaal kunnen leggen. Ik wil Suze volstrekt niet dwingen. Maar als ik haar goed ken, dan heeft Edgar niet de minste kans, hoeveel moeite hij ook doet. Zij schijnt je zoon niet te kunnen vergeten!

— En des te liever heb ik haar daarom! mompelde de Rougemont aangedaan.

— Je moet wel begrijpen, dat ik persoonlijk niets tegen den jongen heb! vervolgde de Kermanec op ernstigen toon. Maar nogmaals — ik denk er niet aan mijn kind te dwingen iets tegen haar zin te doen.

Raffles had zich bescheiden een weinig afgewend, maar de Kermanec betrok hem thans weder in het gesprek, door hem naar eenige bijzonderheden aangaande de inrichting van het Engelsche vlieg-corps te vragen.

Glimlachend gaf Raffles hem de gevraagde inlichtingen — maar hij zelf had ze uit de tweede hand!

Want het was de waarheid dat hij twee jaren als vlieger tegen den vijand had gestreden — maar hij verzuimde erbij te zeggen, dat hij steeds zijn eigen meester was gebleven, dat men hem

nimmer eenige instructies had gegeven, dat hij zelfs geen uniform droeg en dat de Duitschers het volste recht zouden hebben gehad hem op slag te fusileeren, wanneer zij hem bij toeval levend in handen hadden kunnen krijgen.

Maar de Rougemont maakte aan dit gesprek een einde, door uit te roepen :

— Maar wat is dat nu? Men kan wel zien, dat ik mijn plichten als gastheer al te lang verwaarloosd heb! Ik laat u hier staan en geef u niet eens de gelegenheid u na de reis wat op te knappen. Ja, het is hier niet meer zooals het vroeger was, Gaston! Gij zult hier geen bedienden meer aantreffen, uitgezonderd mijn braven Philip! Het is een vreeselijke tijd voor mij geweest — en wie weet hoelang het nog geduurd zou hebben als een gelukkig toeval graaf Panhurst en zijn vrienden niet in mijn huis had gevoerd. Ik zal u zelf naar uw kamers brengen en dan komt gij beiden naar de groote tuinkamer, die u nog wel bekend zal zijn en daar zullen wij u alles mededeelen, wat er hier in den laatsten tijd geschied is.

— Dan zal ik van de gelegenheid gebruik maken, eens naar mijn patiënt te gaan omzien, Raffles glimlachend. Hij strompelt al weder rond, met behulp van een kruk en wij zullen u thans niet heel lang meer tot last zijn, graaf!

— Gij weet wel beter! zeide de Rougemont op een toon van zacht verwijt. Gij hebt hier nieuw leven gebracht en ik denk er niet aan u in de eerste dagen te laten vertrekken, tenzij gij het zelf verlangt! Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het gevoel, dat gij geluk brengt aan de menschen, wie gij welgezind zijt! En dat zijt gij ons toch, nietwaar!

— Ik hoop, graaf, dat alles zich voor u ten goede zal keeren, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

Hij boog voor de beide bezoekers en verliet het vertrek.

Het duurde eenigen tijd, alvorens hij Charly had ontdekt, gezeten in een gemakkelijken stoel, zijn been met den gekwetsten voet rustend op een aantal kussens.

Hij zat met een vergenoegd gelaat te dampen en liet dadelijk het tijdschrift uit zijn hand glijden, hetwelk Henderson hem gebracht had, toen hij Raffles zag naderen.

— Wat gebeurt er toch met dit huis? riep hij vroolijk uit en nieuwsgierig. Ik zie daar be-

zoekers komen, geloof ik! De oude Philip loopt heen en weer, als een kip, die haar ei niet kan kwijt raken en de gravin heb ik zooeven ook haastig zien voorbijstappen. Is er een omwenteling op til?

— Misschien wel iets van dien aard! antwoordde Raffles glimlachend.

— Waar heb je toch den geheelen morgen gezeten?

— Ik heb een gedeelte van den morgen doorgebracht in de slaapkamer van de gravin, mijn waarde — en geheel alleen, zoodat ik alles kon doen, wat ik verkoos!

— Wat heb je er dan toch wel gedaan? vroeg Charly.

— Een onderzoek ingesteld naar het spook, mijn waarde! Zeg mij eens, Charly — ben je op de hoogte van de gebruiken, die onder schimmen, spoken, geestverschijningen en dergelijke in acht worden genomen?

— Een weinig! antwoordde Charly met voor-gewenden ernst. Zij verschijnen altijd om klokslag 12 uur in den nacht, zij zoeken daartoe bij voorkeur oude bouwvallen op, zij zijn dol op maneschijn en jagende wolken, zij rammelen met hun eigen botten en met kettingen en zij zijn contractueel verplicht weder te verdwijnen vóór het eerste gekraai van den haan.

— Uitmuntend! Maar geloof je dat zij rooken?

— Daar heb ik nog nooit van gehoord, maar in deze moderne tijden — wie kan het zeggen?

— Zouden zij waslucifers gebruiken om hun sigaren aan te steken?

— O neen, dat in geen geval! riep Charly op verontwaardigden toon. Daartoe gebruiken zij natuurlijk een tondeldoos, een vuursteen, zwavel, wat je wilt, maar zeker geen lucifers!

Raffles had zijn hand in zijn vestzakje gestoken, nam er de half afgebrande waslucifer uit, gaf die Charly aan en zeide:

— Dat ding vond ik zooeven in den hoek, waar de gravin de schim van haar dooden zoon heeft gezien!

— Wat zou dat? vroeg Charly verwonderd.

— Er worden in dit huis geen waslucifers gebruikt!

— Wat wil je daar eigenlijk mee zeggen? hernam Charly, de waslucifer tusschen zijn vingers heen en weer draaiend.

— Niets anders, dan dat de verschijning deze

lucifer heeft medegebracht — waarschijnlijk om zichzelf bij te lichten!

— Je steekt er den draak mee, Edward! zeide Charly verwijtend.

— Ik denk er niet aan! Ik ben volkomen ernstig! Niemand anders kon het doen, want niemand gebruikt hier lucifers! Bekijk de lucifer eens goed — zij is nog geheel wit, volkomen rond — en toen ik haar opnam, zat het brokje versche, verkoelde draad er nog aan. Die lucifer kon nauwelijks een paar uren geleden zijn weggegooid. Zij was duidelijk zichtbaar op het roode tapijt en als zij er den vorigen dag had gelegen, dan zou Philip haar hebben moeten vinden!

— Het is mij volslagen onbegrijpelijk, waar je eigenlijk heenwilt! riep Charly uit, wiens verbazing toenam. Hoe is die lucifer daar dan gekomen?

— Zij is aangestoken en weggegooid door het spook, zeg ik je nogmaals! antwoordde Raffles.

— Maar dan zou dit zoogenaamde spook in de kamer moeten zijn geweest!

— Dat is het ook, of tenminste zoo goed als! Ik heb den hoek van het vertrek onderzocht en er is daar een geheime deur, voortreffelijk verborgen in de lambriseering — en ik ben voornemens zoo spoedig mogelijk te onderzoeken, waartoe die deur toegang geeft!

Charly had met de grootste verbazing toegekeken en riep nu uit:

— Dat klinkt al zeer romantisch! Maar weet je wel tot welke consequenties dat alles leidt?

— Min of meer!

— Het spook zou dan geen spook geweest zijn, Edward, maar een wezen van vleesch en bloed!

— Zoo is het!

— Dat is echter onmogelijk — Armand de Rougemont is gesneuveld!

— Dat wordt tenminste algemeen aangenomen! hernam Raffles kalm.

Charly nam langzaam de pijp uit den mond, keek Raffles onderzoekend aan en zeide op een toon van twijfel:

— Je houdt mij dus toch voor den gek?

— Daartoe is de zaak te ernstig, Charly. Hoe vreemd het ook moge klinken, ik vermoed dat hier een of ander geheim bestaat en dat de jonge Rougemont niet dood is!

— Maar dat is immers krankzinnigheid! riep Charly Brand uit. Bedenk eens, Edward, wat het zeggen wil! Je beweert, dat de gravin niet de schim, maar haar lijfelijken zoon heeft gezien, die door de geheime deur, waarvan hij dan de aanwezigheid moet hebben gekend, verschenen is. Maar als dat zoo is, hoe komt het dan dat hij zich niet eerder vertoond heeft?

— Dat was hem wellicht onmogelijk! antwoordde Raffles.

— Onmogelijk? herhaalde Charly hoofdschuddend. Waarom zou het hem onmogelijk zijn geweest?

— Hij zat misschien gevangen!

— Nu begrijp ik er volstrekt niets meer van! riep Charly Brand, terwijl zich achterover in zijn stoel liet vallen. Hij had toch niets misdreven, waar kan men hem gevangen hebben gehouden?

— In een sanatorium of in een gekkenhuis, bijvoorbeeld!

— Waarop steun je die meening?

— Eenvoudig op de feiten! antwoordde Raffles. Zijn moeder heeft hem gezien, hij moet het dus ook haar gedaan hebben! Als hij dan niet onmiddellijk in haar armen is gesneld, dan kan het niet anders, of hij moet in zijn geestvermogens zijn gekrenkt! Een jonge, gezonde man, normaal van geest, zou ook natuurlijk niet dien onzinnigen weg hebben gekozen om het huis van zijn ouders binnen te treden om vier uur in den nacht! Een normaal mensch zou geen brandende waslucifer op het tapijt hebben geworpen, op het gevaar af een geheel kasteel in de vlammen te laten omkomen. Ten slotte zou iemand met normale hersenen zich nu toch zeker hebben aangemeld, het is bijna half vier. Ik erken dat dit alles een redeneering uit het ongerijmde is, maar het is de eenige juist! Gravin de Rougemont leed nimmer aan hallucinaties of aan zware droomen. Dit was de eerste maal dat zij haar zoon zag. En hij is er geweest, dat bewijst de aanwezigheid van de deur en van de half afgebrande waslucifer. En hij is er geweest als een levend wezen, dat kan niet anders.

— En wil je mij dan eens zeggen waar dat levende wezen zich nu ophoudt?

— Je weet zelf wel dat ik op die vraag niet kan antwoorden! Dat zal ik pas kunnen ontdekken als ik de deur daarboven in de slaapkamer van de gravin heb kunnen openen!

— Wil je mij dan eens zeggen, hoe het komt, dat graaf de Rougemont het herkenningsfiche van zijn zoon in zijn bezit kan hebben?

— Dit fiche kan wel met een ander verruild zijn!

— Door wien dan en met welk doel?

— Door iemand, die er belang bij had, Armand voor goed te laten verdwijnen.

— En wie zou dat geweest zijn?

— Dat durf ik nog niet met zekerheid zeggen, ofschoon ik ernstige vermoedens heb. Ik wil je ook wel zeggen, dat de Rougemont mij zooeven mededeelde hoe kolonel de Kermanec hem persoonlijk schreef dat Armand gesneuveld was. Maar ook dat is voor mij geen voldoende bewijs dat de jonge graaf onder het vijandelijke lood gevallen is! Bij tientallen zijn de gevallen aan te wijzen, waarin tijdens den grooten wereldoorlog vergissingen hebben plaats gevonden. Te Londen kun je vernemen, hoe meer dan eens het sneuvelen van een soldaat of zelfs van een

gegraduëerde werd gemeld, die naderhand springlevend te voorschijn kwam!

— Maar in dit geval, Edward....!

— Ik weet wat je zeggen wilt! De Kermanec heeft het sneuvelen gemeld en hij kan zich niet vergissen! Maar dat kan hij juist wel, naar mijn meening. Een granaatscherf kan iemand zoo afschuwelijk verminken, dat hij onkenbaar is en dan moet alleen het herkenningsfiche zijn identiteit bewijzen! Het is ook denkbaar, dat twee personen bij hetzelfde regiment uiterlijk op elkander geleken hebben!

— Nu, ik wil je wel zeggen, dat dit alles mij voorloopig volkomen raadselachtig is! riep Charly Brand hoofdschuddend uit! De motieven ontgaan mij en daardoor komt het misschien dat ik den samenhang niet vat!

— Heb nog slechts eenige uren geduld en dan hoop ik je laatsten twijfel en ook den mijne te hebben kunnen wegnemen!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Langzaam trekt de sluier op.

Men had het diner gebruikt in de groote eetkamer en tot zijn innige blijdschap had Philip, die het werk onmogelijk alleen afkon en ondanks het verzet van den gastheer, geholpen was door Henderson, opgemerkt dat langzaam de nevel van diepe zwaarmoedigheid scheen op te trekken, waarin zijn geliefde meesters zoolang verborgen waren geweest.

Zeker, graaf de Rougemont sprak nog altijd niet veel — maar de schuwe uitdrukking was uit zijn blik verdwenen en zijn oogen rustten nu en dan vol teedere liefde op zijn vrouw, die naast hem was gezeten.

Kolonel de Kermanec bleek een uitstekend causeur te zijn en tevens een voortreffelijk toehoorder — wat meestal niet samen gaat en hij en Raffles spraken over velerlei onderwerpen — maar alleen niet over den verschrikkelijken oor-

log, die zoo ontzettend veel offers had gevergdd — misschien wel nutteloos.

Onmiddellijk na het diner nam Raffles den kolonel terzijde en fluisterde hem toe:

— Zoudt gij mij willen veroorloven, een paar woorden onder vier oogen te wisselen, kolonel?

— Met het grootste genoegen, graaf, antwoordde de kolonel wel eenigszins verbaasd. Wij kunnen naar de oranjerie gaan, daar zullen wij niet gestoord worden.

Het was nog licht, toen de beide heeren, langzaam loopend over het bemoste tuinpad, de oranjerie bereikten, waarvan talrijke ruiten gebroken en niet hersteld waren.

Zij vonden spoedig een bank, namen er op plaats en toen begon Raffles, na even te hebben nagedacht:

— Het toeval heeft mij hier getuigen doen zijn van een zeer zonderling voorval, kolonel, dat mij groot belang inboezemt!

— Gij bedoelt toch niet de verschijning van den armen Armand, waarvan de Rougemont mij zoeven verteld heeft? vroeg de Kermanec,

— Ik bedoel niets anders, kolonel, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Maar dat was immers niets dan een hallucinatie?

— Ik geloof het niet, kolonel — en ik heb daarvoor mijn redenen, die gij spoedig genoeg zult vernemen! Maar wilt gij mij toestaan, u eerst een paar vragen te stellen?

— Met het grootste genoegen, graaf! antwoordde de kolonel, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Gij zelf hebt den brief geschreven, waarin gij het sneuvelen van Armand meldet, ter begeleiding van het herkenningssche, nietwaar?

— Dat deed ik!

— Hebt gij hem zelf gezien — na zijn dood meen ik natuurlijk!

— Ja!

— Gij zoudt er een eed op durven doen dat hij het was?

— Het gelaat was vreeselijk gehavend — maar hij was het zonder eenigen twijfel.

— Welken rang bekleedde Armand de Rougemont, toen hij sneuvelde?

— Dien van eersten luitenant — hij stond op het punt tot kapitein te worden benoemd.

— Hebt gij zijn uniform herkend?

— Natuurlijk! antwoordde de Kermanec, terwijl hij Raffles vol verbazing aanstaarde, dat is te zeggen... de uniform was gescheurd, maar de twee sterren waren duidelijk zichtbaar op den kraag, evenals het regimentsnummer.

— Sneuvelde hij als gevolg van een aanval op de Duitse linie?

— Neen, het was juist andersom. De Duitschers hadden een stormloop ondernomen en hoewel die werd afgeslagen leden wij zware verliezen.

— Kunt gij mij ook zeggen of er in uw regiment iemand was, die veel op Armand de Rougemont geleek?

De kolonel raadpleegde even zijn geheugen en zeide eindelijk hoofdschuddend:

— Onder de hooger geplaatste officieren zeker niet! Maar mij dunkt, wacht eens, ja, ik geloof,

dat een sergeant-majoor — een zekere Le Fèbre geleek op den armen Armand! Ja zeker — nu valt het mij plotseling in, dat die le Fèbre, een brutale rakker, wel eens misbruik van die gelijkenis heeft gemaakt, door te doen of hij de luitenant was en in die hoedanigheid verloven uit te deelen — voornamelijk aan zichzelf.

De oogen van Raffles waren begonnen te schitteren, maar op zijn gelaat bewoog zich geen spier, toen hij vervolgde:

— Hebt gij Edgar Lafonte persoonlijk goed gekend?

— Niet bijzonder! Hij was bij de administratie!

— Was hij rijk?

— In het geheel niet!

— Geloofst gij dat hij van graaf de Rougemont zal moeten erven, nu diens zoon gesneuveld is?

— Zonder twijfel!

— Een onbescheiden vraag, maar die onvermijdelijk is! Is graaf de Rougemont rijk?

— Zeer rijk! Gij zoudt het zeker niet zeggen, als gij den toestand ziet, waartoe hij zijn prachtige bezitting heeft laten vervallen, maar hij is zeer vermogend. Notaris Dubois, onze wederzijdsche vriend, beheert dat vermogen en dat is maar goed ook, nu hij zelf zich schijnbaar om niets meer bekommert.

— Kunt gij mij ook zeggen, wat er van dien Lefèbre geworden is?

— Wel zeker! De man werd bij denzelfden aanval van de Duitschers licht gewond aan het hoofd, maar de ontzetting beroofde hem van zijn verstand en hij moest naar een gekkenhuis worden overgebracht!

Een lachje van zegepraal speelde om de lippen van Raffles, toen hij dit antwoord hoorde.

De Kermanec echter had Raffles onderzoekend aangezien en vroeg nu:

— Zoudt gij mij thans willen mededeelen, graaf, waarom gij mij al die vragen hebt gesteld?

— Dat ben ik u verplicht, kolonel, al ware het slechts wegens de bereidwilligheid, waarmede gij mij geantwoord hebt, antwoordde Raffles.

Hij keek om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat men hem niet kon beluisteren en zeide toen op zachten toon:

— Ik geloof niet dat Armand de Rougemont inderdaad gesneuveld is, kolonel! Het was niet zijn schim, hij zelf in vleesch en bloed was het, dien zijn moeder vannacht aanschouwde.

De kolonel slaakte een kreet van verbazing en barstte toen uit:

— Maar dat lijkt mij volkomen onmogelijk! Deel mij dan toch mede waarop dit vermoeden berust!

— Ik zal het u aanstonds zeggen, kolonel.

En in korte woorden deelde Raffles aan de Kermanec mede wat hij ontdekt had.

Deze hoorde met moeilijk bedwongen ontroering en opwinding toe en toen Raffles gereed was, greep hij diens hand en riep uit:

— De hemel make uwe woorden waar! Maar wij kunnen spoedig zekerheid hebben. Vergezel mij zoo spoedig gij kunt aanstonds naar Hyères, waar wij kunnen telefoneeren! Ik zal informeeren naar welk krankzinnigengesticht Lefèbre is vervoerd! Is hij daar nog, dan kan er natuurlijk van een verwisseling geen sprake zijn, maar is hij ontsnapt...

— Hij is ontsnapt, kolonel, daaraan behoeft gij niet te twijfelen, zeide Raffles bedaard. Maar uw voorstel is uitstekend en ik zou u willen verzoeken uw plan dadelijk ten uitvoer te brengen, want ik wil zoo spoedig mogelijk daarna de geheime schuilplaats van dien ongelukkigen zwakzinnige trachtte te ontdekken. Wie weet in welk een toestand hij zich bevindt!

De Kermanec was reeds opgesprongen en riep uit:

— Ik zal Jean onmiddellijk last geven, mijn jachtwagen weder in te spannen. Binnen in een uur kunnen wij in Hyères zijn!

— Maar laten wij vooral niets verraden van ons vermoeden, kolonel, hernam Raffles. Wij moeten onder een of ander voorwendsel daarheen gaan!

— Dat spreekt van zelf, graaf! Het zou zeer verkeerd zijn, een hoop bij die arme lieden op te wekken, die wellicht volkomen ijdel zal blijken te zijn.

Zoo spoedig mogelijk verlieten de beide mannen de oranjerie weder en de kolonel begaf zich naar den stal en beval daar den koetsier Jean het jachtwagentje zoo spoedig mogelijk weder in te spannen, daar hij dadelijk naar Hyères wilde vertrekken.

Een voorwendsel was spoedig gevonden en nauwelijks tien minuten later reed het wagentje in snelle vaart weg.

Het was nog niet volkomen duister, toen

Raffles en de Kermanec het stadje Hyères bereikten.

En gedurende den geheelen rit hadden zij over niets anders gesproken dan over het raadselachtige voorval op het kasteel.

Raffles had den kolonel alles medegedeeld en deze had met de grootste belangstelling toegeluisterd.

Op zijn beurt verhaalde hij Raffles hoe reeds geruimen tijd geleden de sage de rondte deed, dat er zich in het oudste gedeelte van het slot sluipwegen moesten bevinden, aangelegd door degenen die het kasteel hadden doen bouwen en die in lateren tijd nog waren uitgebreid.

Niemand echter wist waar zich die sluipwegen bevonden — maar alle boeren in den omtrek waren er vast van overtuigd, dat zij moesten bestaan.

De kolonel had Jean bevel gegeven, dadelijk naar het hoofdkantoor te rijden en daar verzond hij een dringend telegram aan zijn adjudant, met het verzoek hem aanstonds te berichten in welk krankzinnigengesticht de sergeant majoor Lefèbre was opgenomen.

Het antwoord moest, eveneens dringend, gezonden worden naar een klein restaurant, waar de Kermanec het zou afwachten.

Reeds binnen een uur trad een telegrambesteller binnen en overhandigde den kolonel een telegram.

Deze betaalde den man, scheurde het telegram haastig open en riep toen opgewonden:

— Hij is in een gesticht voor zwakzinnigen te Toulon opgenomen! Dat past in uwe rede-negring, want het is natuurlijk niet denkbaar dat een ontsnapte krankzinnige een langen weg dwars door Frankrijk zou kunnen afleggen zonder dat hij aanstonds argwaan zou wekken! Toulon echter ligt op nauwelijks twintig minuten sporens hier vandaan! Er is een telefoonverbinding — kom spoedig mede, dan gaan wij weder naar het hoofdkantoor.

Een kwartier later stonden beiden in een telefooncel.

De Kermanec had zich zooeven in verbinding gesteld met de directie van het gesticht te Toulon.

Een oogenblik daarna legde hij het toestel weder uit de hand en zijn oogen schitterden, toen hij tot Raffles zeide:

— Gisteren avond om half acht uur is uit het gesticht een man ontsnapt, die daar was

opgenomen onder den naam van Pierre Lefèbre!

— Welnu, kolonel, als die Lefèbre niemand anders was dan Armand de Rougemont, dan kan hij zeer gemakkelijk om vier uur des nachts in het kasteel zijn verschenen, zelfs al had hij den geheelen weg te voet hebben afgelegd.

— Dat komt mij ook zoo voor, alleen begrijp ik volstrekt niet hoe hij een sluipweg kan hebben ontdekt, die aan niemand bekend was!

— Het is volstrekt niet onmogelijk, kolonel, dat hij dien weg door louter toeval heeft gevonden! Dit is dunkt mij ook van minder belang! Laten wij spoedig terug keeren — wanneer het eenigszins mogelijk is wilde ik de geheime deur trachten te openen, nog voor de gravin haar slaapvertrek betreedt.

— Weet gij wel dat gij door dit alles een zeer ernstig vermoeden tegen Lafonte in het leven hebt geroepen?

— Dat weet ik, kolonel! Natuurlijk hoop ik van ganscher harte dat ik mij vergis en dat hij hier de hand niet in het spel heeft gehad, maar ik kan mij niet verklaren, op welke andere wijze de wisseling dan zou hebben moeten plaats gevonden. Lafonte zelf kwam u immers het fiche brengen?

— Zoo is het! Hij deelde mij mede dat Armand gesneuveld was en hij vergezelde mij naar den doode.

— En Lefèbre — hebt gij dien in het geheel niet gezien?

— Neen, hij moet eerst zijn opgenomen in een hospitaal vlak achter het front en het was het werk van den geneesheer, verder voor hem te zorgen! Als gij goed gezien hebt, dan moet dus die schurk van een Lafonte de aan Armand ontnomen fiche om den hals hebben gehangen van Lefèbre, zoodra hij ontdekte dat de laatste dood, de eerste ongeneeslijk krankzinnig was geworden, of althans zoo zwakzinnig, dat zijn opneming in een gesticht noodzakelijk werd. Hij moet natuurlijk rekening hebben gehouden met de mogelijkheid dat zijn slachtoffer, als zijnde ongevaarlijk, nog eens uit het gesticht zou worden ontslagen — maar wie zou hem dan gelooven, als hij zeide dat hij Armand de Rougemont was, die reeds lang dood en begraven moest zijn. Het is prachtig in elkaar gezet, dat moet ik zeggen! Alleen verloor de ellendeling uit het oog, dat mijn dochter hem wel eens kon afwijzen, zooals

dan ook geschied is! O, als ik dien booswicht eens onder handen krijg!

— Ik zou u dringend willen aanraden, kolonel, niets overijld te doen! zeide Raffles op vermanenden toon. Wij moeten eerst trachten den ongelukkigen Armand te vinden, en dan kunnen we optreden tegen dien schandelijken bedrieger!

Daar de beide heeren thans niet meer in Hyères te doen hadden, en het paard ook voldoende was uitgerust, aanvaardden zij den terugtocht.

Het moest nu wat langzamer gaan, want het was zeer donker, en verder op de landtong was de weg smal en ongelijk, en hier en daar nauwelijks begaanbaar.

Het was dan ook bijna elf uur in den avond, toen het jachtwagentje eindelijk weder stilhield voor het hek van het kasteel.

Raffles en de Kermanec stegen uit, en Jean bracht het wagentje en het tamelijk vermoeide paard weder naar den stal.

Suze scheen de aankomst van het kleine rijtuig te hebben vernomen, want zij verscheen boven aan het terras, daalde vlug de treden af, en snelde naar haar vader, die haar teeder in de armen sloot.

— Maar vader, wat is u lang weggebleven! riep het jonge meisje op een toon van zacht verwijt. Ik maakte mij ongerust, — het is buiten zoo vreeselijk donker!

— Maar Jean heeft goede oogen, en de lantaarns van het rijtuig branden, bang haasje! zeide de Kermanec, terwijl hij over het kastanjebruine haar van het jonge meisje streek. Je had naar bed moeten gaan!

— Dat kon ik niet vader, voordat u terug waart, en bovendien, Edgar is gekomen!

De Kermanec wisselden een snellen blik met Raffles, en de eerste vroeg haastig:

— Hoe laat kwam hij?

— Geen tien minuten nadat gij weg waart. Ik begrijp niet dat gij hem niet zijt tegengekomen!

— Kwam hij te voet?

— Ja.

— Dan is het niet zoo verwonderlijk, hij kan wel een zijpad hebben gekozen. Heb je al met hem gesproken?

— Heel kort vader! U weet wel — dat ik niet erg op hem gesteld ben!

— Je hebt dus niet met hem gesproken over de verschijning in den afgelopen nacht?

— Ik niet, vader, maar gravin Gabriëlle heeft hem alles medegedeeld!

De Kermanec smoorde met moeite een vrij oneerbiedigen vloek, en ook Raffles kon een gebaar van ongeduld niet onderdrukken.

Maar de Grootte Onbekende nam den kolonel even terzijde, en fluisterde hem toe:

— Hij kan in ieder geval niet weten dat ik de geheime deur ontdekt heb, want gij zijt de eenige, behalve mijn secretaris Burns, dien ik op de hoogte heb gebracht. Wij moeten nu echter, het kost wat het kost, nog vannacht een onderzoek gaan instellen!

— Maar de gravin?

— Wij zullen haar nu wel in het geheim moeten nemen, en haar verzoeken, voor dezen nacht een ander slaapvertrek te kiezen! antwoordde Raffles.

— Zou die schurk van een Lafonte evenals gij begrijpen, dat hier van een geestverschijning geen sprake is, maar dat het zijn slachtoffer in levende lijve is geweest?

— Dat is meer dan ik u kan zeggen, kolonel, maar ik geloof van wel! Hij weet immers zeer goed, althans wanneer mijn geheele redeneering niet als een zeepbel uiteenspat, dat Armand niet dood is, maar leeft! En een levende Armand

kan er zeer goed in slagen het kasteel van zijn ouders binnen te dringen!

— Maar dan loopt het leven van dien ongelukkige opnieuw gevaar! riep de Kermanec uit. Een man die in staat is, om zulk een schurkenstreek uit te voeren, deinst er ook niet voor terug tot het uiterste te gaan, om zijn doel te bereiken!

— Zoo is ook mijn oordeel, kolonel, en daarom moeten wij dadelijk aan het werk! Het schijnt dat Armand zich den geheelen avond niet heeft laten zien, en het is mij een raadsel waar hij wel kan vertoeven.

Suze had eenigszins verwonderd op eenigen afstand toegezien, en kwam nu weder naar haar vader toe, terwijl zij zeide:

— Maar papa, blijft gij hier buiten staan? Gij zult nog koude vatten! Kom toch binnen. Het is ook tijd om te gaan slapen!

— En dat durf je zeggen tegen een man, die vier jaren campagne achter den rug heeft, riep de Kermanec uit, terwijl hij dreigend de hand schudde. Maak nu maar dat je wegkomt — als ik je er een genoeg meedoe, dan wil ik je wel zeggen, dat mijnheer Lafonte het je waarschijnlijk niet lang meer zal lastig maken!

Hoofdstuk VII.

Wat de geheime deur onthulde!

Zij kwamen Philip in de groote, holle vestibule tegen, en van den ouden bediende vernamen zij dat gravin Gabriëlle op het punt stond zich naar haar slaapkamer te begeven, daar zij zich vermoeid en onrustig voelde.

Onmiddellijk begaven zij zich naar de groote, wel wat sombere huiskamer, met zijn zware, eikenhouten meubels, die zeker eenige eeuwen oud moesten zijn, zijn geweldige schouw en zijn berookte zoldering van zware eikenhouten balken.

Daar vonden zij niet alleen het echtpaar de Rougemont, maar ook Edgar Lafonte, die juist op het punt stond afscheid van zijn gastheer te nemen, en zich naar zijn eigen kamer terug te trekken.

Hij was een bleeke, lang opgeschoten jongeman, met eigenaardige, buitengewoon lichte oogen,

van een onbestemde kleur, die nog het meest naar grijs zweemden.

Onder den grooten neus bedekte een sierlijk opgedraaid zwart kneveltje de dunne bovenlip.

Hij was buitengewoon elegant gekleed, en besteedde blijkbaar zeer veel zorg aan zijn uiterlijk.

Hij wendde zich aanstonds naar den kolonel, begroette hem met een diepe buiging, en werd vervolgens aan Raffles voorgesteld, die hem even de hand schudde, en een onderzoekenden blik wierp op het bleeke, uitgerekte gelaat.

— Zeldzame oogen! bromde Raffles voor zich heen. Ik geloof niet dat ik de vriend zou kunnen zijn van een man met zulke oogen! Zij hebben het koude en sluwe van slangenooien!

De heeren wisselden nog eenige woorden met elkander over de plannen van den volgenden

dag en toen verliet Lafonte het vertrek.

— Ik ken me zelf niet meer, zeide graaf de Rougemont glimlachend, toen de deur achter den jongen man was binnengevallen. Vier dagen geleden zou ik de ophaalbrug voor zijn neus hebben laten ophalen!

— Wat komt hij eigenlijk doen? vroeg kolonel de Kermanec, niet zeer vriendelijk.

Aanstands betrok het gelaat van den graaf.

— Dat moest je begrijpen, Gaston! zeide hij op weemoodige toon. Hij weet dat je dochter hier is — en zij trekt hem aan als de magneet het ijzer! Maar nu wordt het toch waarlijk tijd om ons ter ruste te begeven. Kom Gabriëlle — je bent bleek en moe, oudje.

— Een oogenblik, gravin! zeide Raffles glimlachend. Het is misschien een zeer vreemd verzoek — maar kolonel de Kermanec en ik zouden het zeer op prijs stellen, wanneer gij dezen nacht in een ander vertrek zoudt willen slapen!

— In een ander vertrek? herhaalde de gravin, die haar ooren niet meende te kunnen gelooven. Waarom wenscht gij dat?

— Omdat — begon Raffles op aarzelenden toon. Welnu dan gravin, omdat misschien vannacht een herhaling zou kunnen plaats vinden van... hetgeen er dezen nacht geschied is, en kolonel de Kermanec en ik zouden zeer gaarne den nacht wakend in de slaapkamer doorbrengen.

Een oogenblik heerschte er stilte in het vertrek.

Gravin Gabriëlle was zeer bleek geworden en had de hand op het hart gedrukt.

— Mijn God, wat heeft dit alles toch te beteekenen? vroeg zij zacht.

— Vraag niets gravin — doe een oud vriend slechts het genoegen, het verzoek van graaf Panhurst in te willigen.

— Het zij dan zoo! zeide de gravin vastberaden, na even te hebben nagedacht.

Weliswaar kan ik volstrekt het doel niet begrijpen van hetgeen gij van mij verlangt maar gij zijt zulk een oud vriend van ons, de Kermanec — het kan alleen voor ons bestwil zijn.

Zij reikte den kolonel en Raffles beurtelings de hand, wendde zich op den drempel nog eens om, en zeide:

— Ik zal in de groote logeerkamer op dezelfde verdieping gaan slapen!

— Doe dat, gravin, maar spreek er met niemand een woord over — met niemand, hoort

gij? En met den klank van deze waarschuwing in haar ooren ging de gravin heen.

En ternauwernood was de deur achter haar dichtgevallen, of graaf de Rougemont trad op de Kermanec toe, vatte hem bij de schouders en keek hem aan met oogen die tot in het binneste van zijn ziel wilden lezen.

Hij was bleeker dan de dood en zijn stem klonk schor, toen hij zeide:

— De waarheid, Gaston! Waartoe dient dit? Waarom wil je, dat Gabriëlle vannacht niet in haar eigen kamer slaapt? Waarom mag zij het niet aan anderen mededeelen? Wat geschiedt er in mijn huis?

Raffles was haastig naderbij getreden en zeide:

— Kolonel de Kermanec — gij en graaf de Rougemont zijn jeugdvrienden, wat hier besproken moet worden, is niet voor de ooren van een vreemdeling bestemd! Deel uwen vriend ons vermoeden mede, maar om Godswil, doe het voorzichtig! Ik kom over een half uur terug — en dan zal ons onderzoek een aanvang nemen!

En voor de kolonel antwoord had kunnen geven, had Raffles haastig het vertrek verlaten.

Hij begaf zich naar de logeerkamer van Charly en vond dezen jongen man nog klaar wakker, verdiept in de lezing van een tijdschrift, dat zeker verscheidene jaren oud was.

— Wel, wel — dat gaat hier aardig toe! zeide Charly tamelijk knorrig, toen hij Raffles zag binnentreden. Ik dacht dat ik geheel en al vergeten werd!

— En ik dacht dat jij al zou slapen! zeide Raffles op strengen toon. Wat beteekent dat om nu nog op te zijn?

— Wat dat beteekent? Maar voor den drommel — ik wil nog niet naar bed! Ik ben toch geen klein kind. Ik mankeer niets! Ik gevoel mij zoo frisch als een hoen! Ik zou kunnen springen en dansen!

— Dans dan maar regelrecht je bed in, als je niet wilt dat ik Henderson roep om je als een koppigen kwajongen er in te dragen! Je bent nog volstrekt niet beter en je houdt je genezing zelf tegen door het beter te willen weten dan ik!

— Maar vertel mij dan tenminste wat er hier voorvalt! riep Charly wanhopig uit.

— Dat is een billijke wensch en ik zal hem inwilligen, op voorwaarde dat je dan als een brave jongen naar bed gaat!

En Raffles deelde Charly alles mede, wat er

in den loop van den avond was voorgevallen.

De jonge man had toegeluisterd, zonder hem een enkelen keer in de rede te vallen en mompelde nu:

— Het is wonderbaarlijk! En wanneer zoiets op een film vertoond wordt, dan spreken de menschen van sensatie. Wel, de werkelijkheid is honderdmaal sensationeeler dan een film vol bloed, geschaakte meisjes, revolvers en verongelukte auto's! Kan ik nu werkelijk niet met je meegaan?

— Doe niet zulke domme vragen en ga slapen!

— Zul je mij dan tenminste wakker maken, als er iets bijzonders ontdekt wordt?

— Dat belooft ik je! Doe nu maar dadelijk het licht uit, want om zekere redenen is het beter als iedereen hier op het kasteel den ander in diepe rust verzonken waant!

Hij drukte Charly de hand en verliet het vertrek weder.

Toen hij de groote woonkamer weer binnenkwam, na bescheiden te hebben aangeklopt, vond hij daar de Kermanec en de Rougemont tegenover elkander zitten, zwijgend en blijkbaar diep geroerd.

De Rougemont leunde met gesloten oogen achterover in zijn stoel en zijn gelaat vertoonde nog de sporen van de tranen, die het hadden nat gemaakt.

Hij opende echter dadelijk de oogen, toen hij de deur hoorde sluiten, stond op, kwam wandelend naar Raffles toe, greep diens rechterhand en drukte deze alsof hij haar verbrijzelde wilde.

— Als het waarheid blijkt te zijn, graaf dan — dan zult gij het geweest zijn, die ze aan het licht bracht, riep hij uit, opnieuw in snikken uitbarstend.

Raffles legde hem de linkerhand op den schouder en zeide met zijn diepe, warme stem:

— Wees toch bedaard, graaf! Bedenk toch, dat alles nog kan blijken een noodlottige vergissing, een waan te zijn geweest! Geef u toch niet al te spoedig over aan een hoopvolle verwachting, die misschien niet verwezenlijkt zal worden.

— En ik zeg u dat hij leeft! Hij leeft! riep de Rougemont met sidderende stem. Mijn vrouw heeft hem gezien — er valt niet langer aan te twijfelen. En ik ga met u mede — ik zou geen seconde rust hebben hier alleen!

— Het past mij ook niet u te weerhouden, zeide Raffles op zachten toon. Bedenk echter wel, dat het misschien een moeilijke tocht zal worden.

— Wat deert mij dat? Al zou ik er voor op mijn knieën tegen de klippen moeten opkruipen! hernam de Rougemont op hartstochteliijken toon.

— Dan zullen wij thans gaan! zeide Raffles. Ik heb voor een lang touw gezorgd, misschien hebben wij dat noodig, Ik heb ook een krachtige zaklantaarn en mijn mes. Zijt gij zelf gewapend?

— Wij hebben revolvers! antwoordde de Kermanec.

— Op weg dan en loop vooral zoo zacht mogelijk. Het is niet noodig dat men ons hoort.

De drie mannen verlieten het vertrek en het electriche licht werd uithedraaid.

Zij liepen zoo zachtjes mogelijk de beide breede eikenhouten trappen op en gingen het vertrek binnen, waar zich in den vorigen nacht het geheimzinnige verschijnsel voor had gedaan.

Maar toen zij daar waren vroeg Raffles:

— Waar bevindt zich de logeerkamer van Edgar Lafonte?

— Op de vierde verdieping, in den zijvleugel, naast de biljardkamer!

— Wacht dan even op mijn terugkomst — ik wil mij gaan overtuigen dat hij slaapt.

En vlug als een kat sloop hij weg, met een geruischloosheid, die de anderen verbaasden.

Hij bleef nauwelijks tien minuten weg en toen hij weder terugkeerde en de deur sloot, had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

— Welnu — slaapt hij? vroeg de Kermanec.

— Neen! Hij is niet in zijn kamer, antwoordde Raffles.

— Niet in zijn kamer? herhaalde de Rougemont langzaam. Wat beteekent dat? Waar kan hij dan zijn?

— Ik weet het niet en het heeft ook geen doel in dit groote huis of daarbuiten in het park te zoeken! Laten wij voortmaken, zeide Raffles kortaf.

Hij ging naar de ramen, sloot met zorg de gordijnen, zoodat geen lichtstraal naar buiten zou kunnen doordringen en draaide toen den schakelaar van het electriche licht om.

Hij had zijn jas uitgetrokken en betastte nu den houten wand met een rapheid, die de beide anderen wellicht veel te denken zou hebben gegeven, als hun geest niet geheel vervuld was

geweest van hetgeen er achter dat houten beschoot wellicht te vinden zou zijn.

Het duurde eenigen tijd alvorens Raffles in een der talloze krullen van het houtwerk een klein bewegelijk stiftje had gevonden.

Hij drukte het neer en bijna op hetzelfde oogenblik ging met een zacht knarsend geluid een gedeelte van de lambriseering als een deur open.

En onmiddellijk drong een mufte, bedompte lucht het vertrek binnen.

Raffles hief zijn elektrische lantaarn voor zich uit en belichtte daarmee de ruimte, waartoe de geheime deur toegang gaf.

Het was een soort portaal, vrij hoog, maar zeer smal, nauwelijks zestig centimeter, hetwelk eindigde tegelijk met den kamerwand en aan de tegenovergestelde zij het begin toonde van een smalle, steile, steenen trap.

— Die ruimte moet in een der tusschenmuren zijn uitgespaard! fluisterde de Rougemont, die reeds op het eigenaardige portaal getreden was.

— Vooruit, beval Raffles kortaf.

Zij lieten de geheime deur openstaan en gingen behoedzaam voort, terwijl Raffles vooraan ging, de lantaarn voor zich uithoudend.

De zijwanden van de smalle gang en van de trap bestonden uit ruw behouwen, vierkante steenen en zoo voortreffelijk werd er in dien tijd gebouwd, dat de kalk nog volkomen gaaf was, die ze aan elkander verbond.

Het verwulf was zoo laag, dat Raffles zich moest bukken, om zijn hoofd niet te stooten en altijd daalde de trap.

Raffles had reeds meer dan veertig treden geteld, toen hij eensklaps stil hield.

De trap hield op en bleek uit te loopen in een soort kelder, tamelijk lang en ongeveer twee meter breed.

— Wij moeten hier dunkt mij onder den grond zijn! fluisterde de Rougemont. Wij zijn wel minstens veertien meter gedaald!

Maar reeds onderzocht Raffles de wanden van den kelder.

Zij waren schijnbaar volkomen gaaf, nergens vertoonde zich een spleet, maar het was duidelijk, dat deze ruimte nog een anderen uitgang moest hebben dan de smalle trap, welke zij zooveel waren afgedaald.

Eindelijk kreeg Raffles op een der wanden een ruw geteekende pop in het oog, die blijkbaar een monnik moest voorstellen.

De teekening was diep in de kalk ingegrift en de eeuwen hadden haar niet kunnen uitwischen.

Raffles hield zijn lantaarn dicht tegen den muur, boog zich zoover mogelijk voorover en op deze wijze zag hij een zeer geringe verhevenheid, juist in een der oogen van den monnik.

Hij zette zijn duim op de verhevenheid en drukte.

Met een zacht piepend geluid draaide een der hoekpijlers, die de zoldering van den kelder schenen te steunen, om een onzichtbare as en maakte aldus een smalle opening vrij, nauwelijks drie decimeter breed en bijna twee meter hoog.

En door die opening drong de frissche nachtlucht den kelder binnen.

Raffles doofde zijn lantaarn en wong zich het eerst door de opening, op den voet gevolgd door de beide anderen.

Hij bemerkte dat de opening uitstekend verborgen was achter hoogopgaand struikgewas, hetwelk groeide op den bodem van een zeer diepe en smalle kloof, een eigenaardig ravijn — het was alsof een reus hier aan het werk was geweest en het gesteente van de klip met een monsterachtige bijl vaneen gespleten had.

De rand van de kloof moest minstens twaalf meter boven hun hoofd zijn en zij was zoo smal dat zij de beide zijwanden zeer gemakkelijk tegelijkertijd konden aanraken.

Het moest hier zelfs overdag zoo duister zijn dat slechts de ingewijde achter dat struikgewas het mechaniek zou weten te ontdekken, waarmee men de smalle deur moest openen in den hoek van den kelder.

Voorzichtig schreden de drie mannen achter elkander voort, steeds langs den wand tastend.

Ongeveer twintig meter verder verwijdde de kloof zich plotseling en op hetzelfde oogenblik drong een dof, dreunend gerucht tot de drie mannen door.

Het was de branding die de klippen aan den voet van de rots beukte.

Zij stonden aan het begin van een zeer groot hol en aan het andere einde was de diepblauwe nachthemel zichtbaar.

Het was duidelijk, dat zij zich hier aan het begin bevonden van een dier spelonken, welke de grillige natuur menigmaal uitspaart in de flanken der hardste rotsen.

De bodem was met een fijn gruis bedekt, waarvan de aard moeilijk te onderkennen viel.

Dat zij in een rotshol waren, bleek duidelijk uit de omstandigheid dat zij de sterren niet langer boven hun hoofd konden zien.

Het hart van de Rougemont klopte als een hamer, toen hij de spelonk binnentrad, want hij begreep, dat hij op het punt stond het geheim der nachtelijke verschijning te ontraadselen.

Zij moesten nu zeer dicht bij elkander blijven, want de duisternis was zoo groot, dat men letterlijk geen hand voor oogen kon zien.

Maar juist op het oogenblik, dat Raffles zijn zaklantaren wilde doen ontgloeien, vervulde een zwak, rossig schijnsel het andere uiteinde van het hol.

Even te voren had een knetterend zwak geluid geklonken, als van een lucifer die wordt afgestreken.

En bij dat roode, flakkerende licht zagen de drie mannen, kort slechts, een man zitten, wiens gelaat belicht werd door het vlammetje van een waslucifer

Raffles gevoelde, hoe de vingers van de Rougemont zich als een stang om zijn arm sloten.

Hij hoorde de hijgende ademhaling van den ouden man, het klapperen van zijn tanden.

— Groote God! bracht de Rougemont ten slotte nauwelijks hoorbaar uit, heesch van ontzetting en ontroering, die man dat is . . . , het is mijn zoon! Het is Armand!

— Stil, om Godswil, wees stil! fluisterde Raffles hem toe. De ongelukkige is vlak bij den uitgang van het rotshol gezeten — een onverwachte kreet die hem doet schrikken, kan hem het evenwicht doen verliezen en naar beneden doen storten!

— Geloofst gij — geloofst gij werkelijk dat hij het is? stamelde de Rougemont op schorren toon.

— Ik twijfel er geen seconde aan, graaf! antwoordde Raffles zacht. Maar spreek nu niet meer — wij moeten trachten, hem ongemerkt te naderen!

Op dat oogenblik ging het vlammetje van de waslucifer uit, en alles was weder in duisternis gedompeld.

— Laten wij elkander bij de hand vasthouden, en dan langs den wand tasten! beval Raffles. Op die wijze kunnen wij hem naderen, zonder hem aan het schrikken te maken.

Op hun teenen loopend, gingen zij verder.

Voetje voor voetje naderden zij den ingang van het hol aan zeezijde.

Maar eensklaps flakkerde het schijnsel op-nieuw op.

De zwakzinnige had blijkbaar een tweede lucifer ontstoken.

De afstand bedroeg nu ongeveer vijftig meter en het was tamelijk duidelijk te zien wat daarginds voorviel.

Vlak bij den ingang zat, op zijn hurken, een jonge man, met een zeer bleek gezicht.

Naast hem lag een hoop dorre bladeren, die hij daar zeker zelf had heengebracht.

Hij scheen te eten van een langen rauwen wortel.

En weer doofde het licht.

Maar voor de drie mannen verder konden gaan, gebeurde er iets geheel onverwachts.

Een donkere schaduw vertoonde zich voor de opening van het hol, die afstak tegen den nachthemel.

Het was de gedaante van een man, die langzaam, zeer langzaam naar boven kroop.

De zwakzinnige, die met den rug naar de opening gekeerd zat, kon den naderende niet zien.

Maar eensklaps verhief de gedaante zich, en scheen zich met een gesmoorden kreet op den niets vermoedenden jongen man te werpen.

Even glansde er iets in het bijna uitgedoofde vlammetje van de ter aarde geworpen lucifer.

De Rougemont uitte een doordringenden kreet.

— Armand! Armand! gilde hij, alleen gehoor gevend aan zijn ontzetting.

Maar reeds was de krankzinnige opgesprongen.

Hij weerde den stoot af van het mes, dat zoeven gefonkeld had — maar blijkbaar slechts ten halve, want hij slaakte een woesten kreet van pijn en haat.

In de duisternis snelden de mannen zoo snel zij konden naar de plek, waar het vreeselijk gevecht plaats greep.

Onder het loopen drukte Raffles op den knop van zijn lantaren en het heldere schijnsel drong tot diep in het hol door.

En bij dat licht zagen zij, hoe daar twee mannen elkander hielden omklemd, en om hun leven worstelden — aan den rand van den afgrond!

De Rougemont had zijn revolver getrokken, maar hij durfde niet schieten, want de worstelenden veranderden telkens van plaats.

Langzaam maar zeker schoven beiden naar den rand van het hol.

Daar beneden bruiste de branding....

Met een uiterste krachtsinspanning maakte de aanvaller zijn rechterarm vrij en deed een woedenden stoot naar den krankzinnige.

Deze verloor even het evenwicht en bonsde met het hoofd tegen den rotswand.

Maar met een laatste inspanning slingerde hij zijn vijand van zich af, toen deze opnieuw wilde toestooten.

De moordenaar wankelde achteruit — zijn voet gleed uit over een hoop bladeren — hij zwaaide woest met de armen, en trachtte zich vast te grijpen aan den wand.

Maar de gladde rots bood geen houvast aan zijn krampachtig gekromde vingers en met een vreeselijken gil verdween hij over den rand van de klip....

Juist op dat oogenblik bereikten de drie mannen hijgend den ingang van het hol. En terwijl de Rougemont zich weenend over het lichaam van zijn zoo wonderbaarlijk hervonden zoon heenboog, wikkelde Raffles snel het touw los, dat hij om zijn middel had geknoopt, en bevestigde het uiteinde stevig aan een uitspringend gedeelte van den wand.

Hij maakte zijn lantaren aan een knoop van zijn jas vast en greep vastberaden het touw.

Snel liet hij zich afglijden, en bereikte veilig den steenachtigen bodem.

Hij liet zijn lantaarn over de klippen schijnen en spoedig had hij het lichaam van den moordenaar ontdekt.

Hij snelde er heen en liet het schijnsel op het gelaat van den man vallen.

— Edgar Lafonte! Ik dacht het wel! mompelde hij.

De ongelukkige leefde nog en haalde zachtjes adem.

Even sloeg hij de oogen op en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik sterf — moge God mij mijn misdaad vergeven — ik deed het — ik deed alles — ik veranderde de herkenningssiches — Armand leefde en ik liet hem onder den naam van Lefèbre in een gesticht opsluiten... ik haatte hem meer dan ik ooit een man gehaat heb — omdat ik haar meer liefhad dan ooit iemand zal weten — hij en ik alleen kenden den geheimen gang — wij vonden dien als knapen, onder het spel... nu is alles voorbij... ik...

Maar zijn krachten ontzonken hem.

Een doffe snik — Edgar Lafonte had geboet...

Een maand later was Armand volkomen hersteld, niet alleen van zijn wonden, maar ook van zijn waanzin — het doodsgevaar waarin hij verkeerd had, hergaf hem het bewustzijn.

En thans bestaat er geen gelukkiger paar dan hij en zijn bekoorlijk vrouwtje Suze, geen gelukkiger ouders zijn er mijlen in het rond te vinden dan de zoo smartelijk beproefde graaf de Rougemont en zijn echtgenoot.

Met innige dankbaarheid spreken zij nog steeds van den vreemdeling, die hun den verloren gewaanden zoon hergaf....

De volgende aflevering (No. 451) bevat:

De Marseillaansche Struikroovers.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885